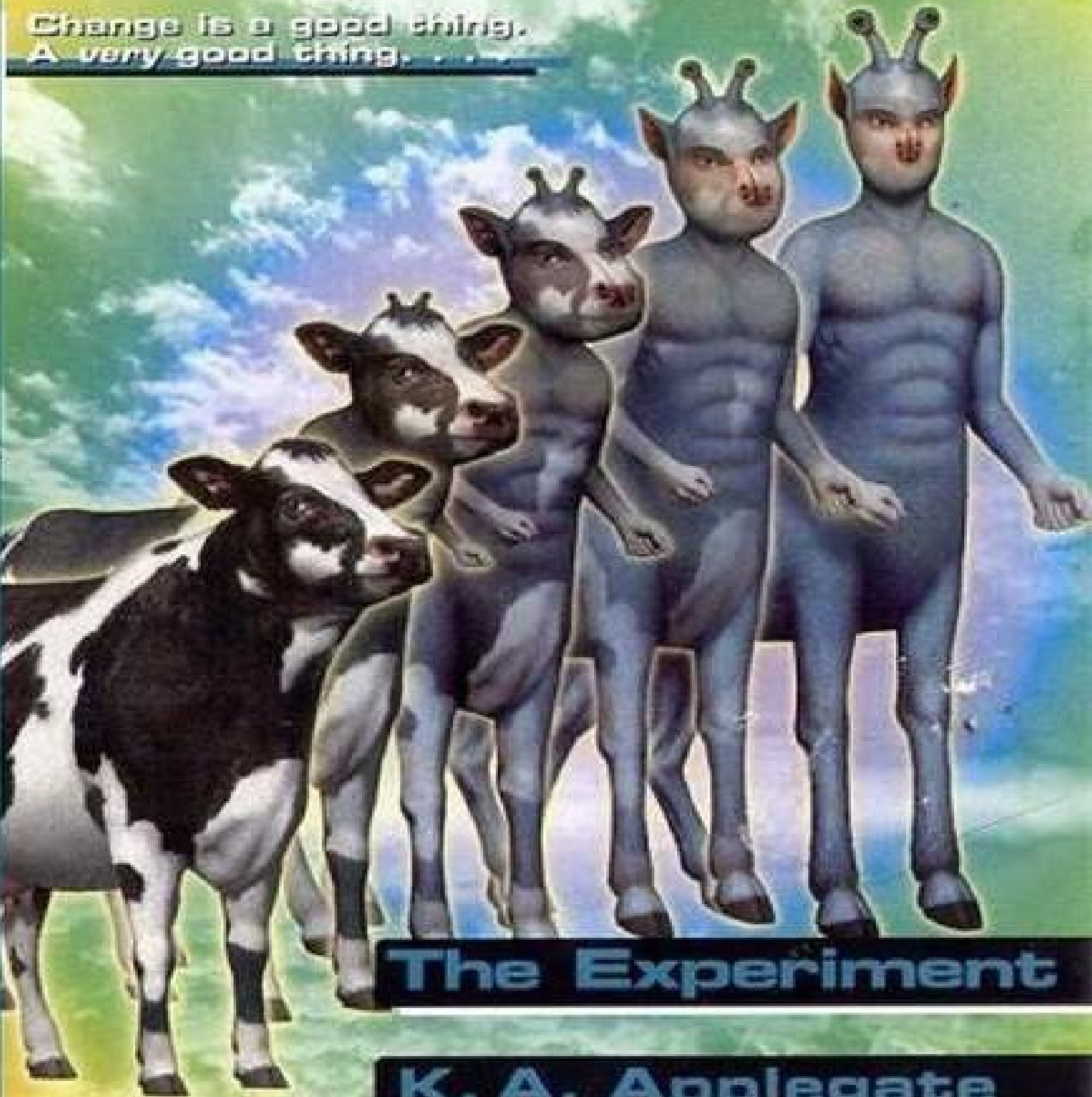

ANIMORPHS

*Change is a good thing.
A very good thing.*

The Experiment

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Bí Mật Hợp Chất 71

Series Animorphs Phần 28

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 27

BÍ MẬT NHÀ MÁY THỊT HỘP

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

[1]

[\[2\]](#)
[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)
[\[9\]](#)
[\[10\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 27

TẬP 27: VẠCH TRẦN TỘI ÁC

1. Người kể chuyện:
Rachel.

2. Nội dung:

Trong một lần đi mua sắm, tình cờ Rachel và Cassie bắt gặp Erek đang ở trong tình trạng cực kỳ nguy nan. Hình chiếu bao phủ của Erek bị tan biến, Erek lộ nguyên hình là một người máy bất động, không thể tự di chuyển giữa thanh thiên bạch nhật, trong khu thương xá đầy người đi lại. Hai bạn trẻ kịp thời tìm được cách di dời Erek khỏi đó. Tại nhà của Erek, Hội Animorph biết được rằng, có ai đó đã khởi động hệ điều hành trong con tàu Pemalite, con tàu đang ở tít dưới đáy đại dương, độ sâu lên tới 4.500 m. Kỳ lạ một điều rằng, khi tắt cả các hình chiếu 3 chiều của người Chee bị vô hiệu hóa, thì tất cả họ đều không bị con người hay Yeerk phát hiện. Để cứu người Chee, Hội Animorph phải cứu 1 cô gái người Chee - Loudres - cũng đang bất động khỏi 1 cuộc ruồng bỏ của cảnh sát sau hai mươi phút nữa. Và trước 10h tối cùng ngày, phải tìm được cách chui vào con tàu Pemalite sâu dưới đại dương, trả hệ thống máy tính trong tàu về lại nguyên trạng để có thể cứu được 1 người Chee nữa cũng đang bất động trong 1 nhà máy hạt nhân. Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành một cách vất vả. Để có thể thực hiện được nhiệm vụ thứ hai, Hội phải tìm được một con cá nhà táng để thu nạp ADN. Dùng lối hình biến này để bắt bằng được 1 con mực ma - 1 loài mực khổng lồ ăn thịt có thể lặn sâu mà còn sống ở độ sâu 4.500 m dưới nước.

Lại cũng rất tình cờ, có 1 con cá nhà táng trôi dạt vào bãi biển. Cho dù rất nghi hoặc với rất nhiều sự tình cờ, rằng rất có thể đây là một cái bẫy, nhưng Hội Animorph vẫn sẵn sàng lao vào phi vụ nguy hiểm đó. Rachel và Tobias là hai bạn trẻ rút thăm được nhiệm vụ biến thành cá nhà táng và bắt mực ma. Trong lúc Rachel tìm thấy 1 con mực ma, Tobias đã tìm thấy được vị trí con tàu Pemalite. Mất gần hết sức lực và không khí sau 1 trận đánh nhau kịch liệt với con mực ma, Rachel - cá nhà táng buộc phải ngoi lên mặt nước. Còn lại một mình Tobias. Với bản năng của 1 loài săn mồi, Tobias đã bắt sống được con mực.

Biến thành mực lặn xuống đáy biển, lọt vào được bên trong tàu Pemalite nhờ mật mã đã được ông Erek King cung cấp, 6 bạn trẻ đã đối diện với kẻ giết dây toàn bộ vụ việc. Hắn là Drode - tay sai của người Crayak. Tội ác của người Crayak bị vạch trần: Người Crayak muốn trả thù Jake và Hội Animorph sau lần thảm bại trên hành tinh Iskoort. Hắn đã sắp đặt mọi chuyện, kể cả chuyện cho 6 bạn trẻ gặp Visser Ba và 8 con tàu Con Rệp ngay tại con tàu Pemalite. Hắn không ngờ, 6 bạn trẻ đã tự mình giải quyết được mọi việc: đánh đuổi được bọn Yeerk ra khỏi tàu, tắt được tín hiệu làm tê liệt người Chee và trở về nhà an toàn.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias
Ax
Erek, Drode, Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Mực ma khổng lồ
Marco: Mực ma khổng lồ
Rachel: Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ
Cassie: Mực ma khổng lồ
Tobias: Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ
Ax: Mực ma khổng lồ

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Tê giác, Mòng biển, Cá heo, Mực ma khổng lồ, Hồ Sibêri.
Marco: Khỉ đột, Ó biển, Mòng biển, Cá heo, Mực ma khổng lồ.
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Voi, Mòng biển, Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ, Gấu xám.
Cassie: Ó biển, Sói, Cá heo, Mực ma khổng lồ.
Tobias: Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ, Người.
Ax: Điều mướp, Chồn hôi, Cá heo, Mực ma khổng lồ.

BÍ MẬT NHÀ MÁY THỊT HỘP

CHƯƠNG 1

Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Đó không phải là một cái tên Người, mà là tên Andalite. Không phải *Người* nào đang đọc chuyện này cũng đã biết Andalite là giống loài gì đâu nha. Tôi là người Andalite duy nhất có mặt ở đây, trên Trái Đất.

À không, điều đó không hoàn toàn đúng. Còn có một kẻ khác nữa. Nhưng hắn không còn là người Andalite thuở nào nữa. Hắn giờ đây đã trở thành vật chủ của một tên Yeerk giữ cương vị Visser Ba. Đồng bào Andalite của tôi gọi hắn là Đồ Sâu Bọ.

Bốn phận của tôi là một ngày nào đó, phải tiêu diệt hắn.

Tôi chỉ là một *aristh*, một *lính nhỏ* Andalite. Nhưng như bất cứ Andalite nào từng đọc chuyện này đều biết, tục lệ của người Andalite yêu cầu rằng tôi phải trả thù cho cái chết của anh trai tôi. Elfangor là một chiến binh và cũng là một hoàng tử. Visser Ba đã giết anh ấy.

Tôi cho rằng tôi đã từng nghĩ rằng anh ấy sẽ sống mãi. Ảnh can trường, đáng kính, hoàn hảo. Rất nhiều thứ để một người em trai noi theo bởi vì tôi không có bất cứ đức tính nào trong số đó.

Nhưng những ký ức về anh tôi là lí do tôi mong ngóng đến cái ngày mà tôi sẽ tiêu diệt Visser Ba. Không đơn thuần chỉ vì bốn phận mà còn vì ảnh là mối quan tâm cực kỳ sâu sắc của tôi.

Và tôi không phải người duy nhất muốn tiêu diệt Visser Ba cùng với những tên Yeerk khác nữa - những kẻ đã xâm lăng Trái Đất. Trước khi qua đời, Elfangor đã trao cho năm con Người trẻ tuổi quyền năng để biến hình, đồng thời cũng cho họ biết sự thật về lý do tại sao họ cần nó.

Giờ đây, năm bạn trẻ đó là những người duy nhất đang chống lại sự xâm lược của bọn Yeerk; đang chiến đấu để ngăn chặn ý định biến toàn thể loài người thành nô lệ của bọn chúng, ngăn chặn không cho chúng bò vào trong bộ não của con người để mà điều khiển tất cả những suy nghĩ, hành động và cả những kí ức của họ.

Năm bạn trẻ đó cũng là những người duy nhất biết về tôi.

Các bạn ấy là những người thân duy nhất của tôi ở nơi xa nhà títt mù tắp này, nói cách khác, họ là đồng bào, là dân tộc của tôi rồi. Tôi rất biết ơn tình bạn của họ. Quan trọng hơn, tôi mến phục và coi trọng họ. Tuy nhiên, Tobias là người duy nhất được tôi coi là *Shorm*.

Shorm có nghĩa là bạn thân thiết vô cùng, là người biết tất cả mọi thứ về bạn. Từ này có nguồn gốc từ lưỡi dao đuôi của người Andalite, thứ trông giống như là - mà có khi bạn đã biết rồi cũng nên - cái đuôi của con bọ cạp. *Shorm* là người mà bạn tin cậy đến nỗi có thể để cho anh ta kê lưỡi dao đuôi vào cổ.

Mặc dù Tobias không có lưỡi dao đuôi hay móng guốc, mắt cuống, lông mao... như người Andalite, nhưng thật ra cậu ấy lại mang trong mình dòng máu Andalite. Anh Elfangor của tôi chính là cha của cậu ấy. Và thật lạ lùng tính theo quan hệ họ hàng ở Trái Đất thì tôi chính là...

chú của Tobias.

Nhưng theo tôi nghĩ, lý do khiến chúng tôi xích lại gần nhau là vì Tobias cũng là một nhân vật khác thường trên hành tinh này như tôi. Chọn kiếp sống điều hâu đuôi đỏ, Tobias đành phải xa rời tất cả những gì mình từng quen thuộc. Tôi cũng vậy. Quê nhà yêu dấu của tôi giờ đã xa lắm rồi, trên một hành tinh cách Trái Đất cả ngàn năm ánh sáng. Cả hai chúng tôi: tôi và Tobias đều chẳng giống với bất kì ai trên quả địa cầu này, cả hai chúng tôi đều rất cô đơn.

Có những đêm dài, khi ngược nhìn lên bầu trời đen tìm kiếm ngôi sao quê nhà, tôi thường đau đầu nghĩ về đồng bào và gia đình thật sự của mình. Tôi nghĩ về một cuộc đời khác hẳn với cuộc đời giờ tôi đang sống, đây là một hành tinh xa xôi, khác xa mọi thứ mà tôi từng biết.

Những người bạn khác, hoàng tử Jake, Cassie, Rachel, và Marco, tất cả đều có nhà và gia đình. Chỉ có Tobias và tôi là không có. Tobias sống trên một cánh đồng cỏ - đó là lãnh thổ của cậu ấy. Còn tôi, cho tới tận gần đây thôi, thậm chí còn không có được đến một khoảnh đất có ranh giới để có thể gọi đó là một chốn của riêng mình nữa kìa.

Nhưng, giờ thì tôi đã thu xếp cho cuộc sống của mình được tiện nghi hơn. Tôi đã xây cho mình một lòng máng - ngôi nhà của người Adalite.

Như bất cứ lòng máng nào, nó cũng thông thống, chỉ có che mái hình bán nguyệt một phần nhỏ để cất giữ đồ đạc mà thôi. Nhưng lòng máng của tôi phải cực gọn nhẹ, để khi cần thiết sẽ hạ mái xuống, xóa sạch dấu vết hay sự tồn tại của nó.

Đồ đạc trong lòng máng rất sơ sài. Một cuốn *Niên giám Thế giới* do các bạn Trái Đất của tôi tặng. Một bức hình chụp một chiếc bánh quế thơm giòn. Một vài bộ da nhân tạo của loài người. Và một món đồ tôi mới sắm gần đây - một vật rất quan trọng, đã làm thay đổi cuộc đời tôi.

Đó là một chiếc máy vô tuyến truyền hình. Hay như nhiều người vẫn gọi là Ti-vi.

Phải, một chiếc tivi.

CHƯƠNG 2

Tôi không bao giờ nghĩ rằng tivi lại hấp dẫn và li kì đến thế. Mới đầu tôi chỉ nghĩ nó có ích thôi. Nó là phương tiện giúp tôi quan sát cách hành xử và nói năng của loài người trên một khung hình dẹp lép, hình chữ nhật để khi biến hình thành Người, tôi sẽ bắt chước giống y

chàng họ.

Nhưng chẳng ngờ, ngoài cái công dụng đơn thuần ấy, tivi còn mang lại cho tôi nhiều thứ hơn thế. Nó là cửa sổ cho tôi nhìn vào tâm hồn loài người. Về mặt kĩ thuật thì nó thật đáng buồn cười. Nhưng nếu kể đến sự sắp xếp tuyệt vời của những chương trình được lập, thì tivi quả là một địch thủ đáng gờm của bánh quế trong cuộc chạy đua tranh ngôi vị phát minh tuyệt diệu nhất của xã hội loài người.

Tobias cũng rất khoái coi tivi. Ngày nào cậu ấy cũng đến coi ké với tôi. Chương trình ruột của chúng tôi là *Thanh thiếu niên và những đêm không ngủ*. Có lẽ nó là một chương trình giáo dục, nhưng tôi vẫn không khỏi hoang mang tự hỏi tại sao nó lại nêu ra nhiều sự việc gây mất ngủ đến thế...

Nhờ tivi mà tôi quan sát được hành vi, cử chỉ của loài người nhiều hơn, kĩ hơn ở khu thương xá. Tôi vẫn không hiểu tại sao loài người lại thích áp miệng vào nhau, và tại sao họ lại có vẻ rất ham thích chuyện ấy. Mới đầu tôi nghĩ rằng đó là cách họ mớm thức ăn cho nhau. Nhưng... hình như không phải vậy...

<Nhìn kìa, Tobias! Victor và Nikki lại làm chuyện đó nữa kìa!> Tôi chỉ vào màn hình. <Sao họ làm chuyện đó hoài vậy?>

<Ờ... ờ...> Con mắt điều hâu của Tobias dán vào màn hình nhỏ khi Victor vòng tay ôm Nikki. <Cái đó gọi là hôn, chú Ax à. Cũng giống như ngày hôm qua, ngày hôm kia thôi. Hôn. Tất cả mọi người đều làm như thế. Dĩ nhiên để làm được điều đó, họ phải cần tới môi...>

<Chú biết cái đó gọi là gì rồi. Và vai trò của môi là quá hiển nhiên. Chú chỉ không biết là làm sao mà mọi người lại làm thế thôi.>

<À... vì...> Tobias quậy đôi cánh. <Nó cũng có mục đích nhất định. Mà này, Marco đang tới kìa.>

<Chú biết rồi,> tôi bảo. <Chú đã thấy cậu ấy cách đây hai phút, mặc dù cậu ấy đã cố đi nép nép người.>

<Còn cháu đã nghe tiếng cậu ấy cách đây ba phút và thấy cách đây bốn phút,> Tobias nói rành rọt.

Tobias rất hay ganh đua những chuyện dính líu đến các giác quan. Thính lực và thị lực của cậu ấy đều tuyệt hơn tôi. Nhưng tôi lại có thể nhìn ra mọi hướng cùng một lúc, một khả năng mà cậu ấy không có được.

<Cháu không nhìn thấy Marco,> tôi nói.

<Cháu thấy mà,> Tobias phản đối.

“Coi tivi ban ngày đã quá há?” Marco lên tiếng, bước loạt xoạt qua một bụi rậm thấp.

<Không thấy,> tôi nói với Tobias.

Marco toét miệng cười tinh quái. “Tui làm mấy bồ bất ngờ hả?”

<Ừ, phải đấy, Marco.> Tobias nói với vẻ cam chịu.

Marco cười hình hích. Ban ấy biết là đã không hề làm tui tội ngạc nhiên. Câu nói làm tui tội bất ngờ chỉ là nói giỡn thôi - khôì hài kiểu loài người í mà. Quả là rất khó giải thích cho bạn đọc Andalite biết thế nào là bông đùa.

<Mà này, hôm nay bạn không đi học hả Marco?> Tôi hỏi.

“Nè, tui không thể nào bị điều khiển bằng cái thời gian biểu cứng nhắc của con người được. Tui chỉ đi học khi nào thấy khoái thôi. Tui tự do mà. Không ai có thể kèm kẹp được tui...”

<Giáo viên bạn họp à?> Tobias ngắt ngang.

“Ừa, thầy cô cho tui mình nghỉ sớm. Nè, tivi đang chiếu gì vậy? Đây là... Oa! Ai vậy cà? Mà cô ta lúc nào cũng cứ đi lòng vòng với một cái khăn tắm trên người thế á?”

<Hừ, mình đói quá. Mình đi kiếm chút chuột bỏ bụng đây. Chào chú Ax. Gặp lại sau nha, Marco.> Tobias nói, đoạn dang cánh bay biến đi.

“Bồ đang coi chương trình truyền hình nhiều tập hả?” Marco hỏi, gục gặc cái đầu.

<Chương trình truyền hình nhiều tập?> Tôi lúng túng. <Đâu có. Chương trình này nói về những người trẻ tuổi bất an hay khó ngủ mà.>

Marco thở dài. “Xời, bồ gọi nó là gì thì nó vẫn khó chịu lắm. Tui tiến cử cho bồ những chương trình hay hơn nè: *Buffy*[1]; *Nhóm Năm*; *Cảnh Sát Đặc Nhiệm* hoặc *Công Viên Phương Nam*. Cái gì đó, bất cứ chương trình nào cũng hay hơn kênh này. Mặc dù cổ nom cũng *nóng bỏng* quá hén.”

<Đúng, cô ta nóng[2]. Đó cũng là lý do vì sao cô ta chả mấy khi bận nhiều bộ da nhân tạo.>

“Ôi trời, bồ cứ ở đó mà “bởi vì” với lại “do đó” hay “cho nên.” Ê, bồ biết bồ cần gì không, Ax? Một cuốn *Hướng dẫn truyền hình*.”

Tôi bỗng nổi sùng. <Tôi hiểu cách sử dụng tivi mà. Kỹ thuật vô tuyến của loài người rất...>

“Từ từ nào, đừng nóng!” Marco giơ hai tay lên trời. “Mọi thứ với bồ đều bị hiểu theo nghĩa đen hết hà. *Hướng dẫn truyền hình* là một cuốn sách nhỏ nói cho bồ biết trên tivi có chiếu chương trình gì, khi nào và trên kênh mấy. Thôi nào, tui chán rồi. Đi bát phở không?”

Ý tưởng về cuốn tạp chí có thể thông báo tất cả các chương trình tivi coi bộ hấp dẫn quá. Nhưng tôi phải biến hình Người mới ra phổ được.

<Chúng ta sẽ ăn một ít bánh quế nha,> tôi đề nghị.

“Sao lại không chớ, nếu tụi mình tình cờ gặp Jake ở đó thì bảo nó mua cho.” Marco cười đáp.

Mỗi lần biến hình là một sự bất ngờ. Lần trước khi tôi biến thành người, những phần của cơ thể ít nhiều giống người nhất của tôi, gồm đầu và hai cánh tay biến đổi sau cùng. Lần này, chúng thay đổi đầu tiên.

Tôi cảm thấy răng mọc ra ở phía bên dưới khuôn mặt của tôi. Thực tế, toàn bộ cái miệng người của tôi bao gồm khớp quai hàm, răng, lưỡi và tuyến nước bọt, đã hình thành đầy đủ trước khi đôi môi xuất hiện.

Môi tạo hình một cái lỗ mở ở vị trí một phần ba phía dưới của khuôn mặt. Cái lỗ này được sử dụng cho việc ăn uống và để phát ra âm thanh bằng miệng cũng như để hôn, cắn, nôn mửa, và ợ.

Loài người làm rất nhiều thứ với cái miệng của họ, phần lớn là những hoạt động chẳng có ý nghĩa gì.

Trong thoáng chốc, những ngón tay thừa của tôi rụng bớt đi, chỉ còn lại mười ngón mạnh khỏe, mập mạp. Mắt cuống của tôi thụt vào đầu, khiến tôi muốn nhìn ra đằng sau thì phải xoay đầu hay quay nguyên cả thân hình lại.

Cẳng chân trước của tôi héo quắt đi, để mặc tôi đứng bấp bênh trên hai chân. Dĩ nhiên, con người chỉ có hai chân, và còn không có đuôi gì cả. Vì thế suốt đời loài người luôn có khuynh hướng ngã bổ chửng. Tội ghê!

Cuối cùng lớp lông xanh mượt mà của tôi rụng hẳn, thay vào đó là làn da loài người màu trắng, láng o. Thật ra, da loài người còn có màu đen, nâu, đỏ hay vàng nữa, nhưng chẳng có màu nào đẹp dễ cả, ít ra là đối với tôi. Nếu bạn là Người, bạn mới cảm thấy những con Người khác là quyến rũ. Những con Người trong chương trình *Thành thiếu niên và những đêm không ngủ* hầu như lúc nào cũng trong trạng thái cuốn hút lẫn nhau.

Khi tôi đã là người hoàn chỉnh - vụng về, chậm chạp, và không có vũ khí tự nhiên - tôi mặc da nhân tạo vào. Loài người gọi nó là quần áo.

“Tôi đã sẵn sàng,” tôi phát ra âm thanh bằng cái miệng loài người. “S-să-ă-n. S-à-à-n-g.”

“Sao bồ không mặc áo sơ-mi?” Marco ngạc nhiên hỏi.

“Những thanh niên mất ngủ không mặc áo sơ-mi. Tôi còn trẻ, và tôi thỉnh thoảng cũng thao thức.”

“Ax?”

“Gì hả Marco?”

“Mặc áo sơ-mi vào.”

Tôi làm theo bạn ấy nói rồi kéo lòng máng xuống để không ai trông thấy gì dưới đó, kể cả tivi, dù họ có dẫm thẳng lên ngôi nhà của tôi cũng vậy.

Tôi cùng Marco bước ra khỏi rừng, băng qua cánh đồng phía cuối trang trại nhà Cassie, và đi về hướng khu thương xá. Tốn khá nhiều thời gian đấy. Loài người đi rất chậm, hệ quả của việc chỉ có hai chân và không có đuôi.

Chúng tôi bước dọc theo dãy phố - một lối đi dành cho xe hơi. Chợt...

“Ê, chào Marco. Ê, chào Ax.” Ai đó gọi í ới.

Marco dừng phắt lại và ngó nghiêng xung quanh. Bạn ấy phải xoay hẳn cái đầu ra mọi hướng. “Ai kêu tui đó?”

“Đây này, Marco.”

Tôi quay cái đầu Người về phía có tiếng nói và thấy một chiếc xe tải đề chữ “FedEx.” Và nó đang nói chuyện với chúng tôi.

CHƯƠNG 3

“Cái gì vậy? Máy chụp hình hả?”. Marco tò mò.

“Không. Tôi tin rằng đó là hình chiếu ba chiều,” tôi nói. Giải thích như vậy là thỏa đáng, bởi vì xe tải - phương tiện chuyên chở có nhiều bánh xe lớn, được dùng để vận tải những thứ gọi là “hàng hóa” - không có khả năng nói.

Vả lại, tôi đã nhận ra giọng nói ấy.

Marco nhăn mặt. “Hình chiếu ba chiều? Phải anh không, EreK?”

“Còn ai nữa? Vào đây đi. Bạn không bị nhìn thấy đâu.”

“Có một phụ nữ đứng ngay bên đường và đang nhìn tụi tôi!”

“Cô ấy cũng là người Chee như tôi đấy, Marco.” EreK trấn an.

Tôi và Marco bước thẳng vào phía bên hông xe tải, Xuyên qua những cái màu đỏ, xanh da trời và thấy EreK King.

Chính xác là thấy nguyên một mô hình rô-bô người Chee. Do đang sử dụng máy phát hình chiếu ba chiều tạo ra chiếc xe tải, nên EreK không ở trong lối giả trang một cậu nhóc Trái Đất như thường lệ.

Người Chee là một chủng loài người máy rất tinh xảo và hiền hòa do người Pemalite tạo ra. Tiếc thay, những nhà sáng chế đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại sản phẩm phát minh của họ tồn tại và cải trang thành loài người sống trên hành tinh Trái Đất...

Người Chee được lập trình với những đặc điểm rõ ràng. Không-Bạo-Lực là một trong những đặc điểm đó. Vì thế mà dù ghét bọn Yeerk tới cỡ nào, dù sức mạnh của họ có kinh hồn bạt nhũn thì họ vẫn phải giới hạn những hoạt động chống Yeerk lại ở mức do thám mà thôi.

EreK và những người bạn Chee của anh do thám rất có hiệu quả.

“Một chiếc xe tải *Hỏa Tốc Liên Bang* hử?” Marco nói. “Hổng vi phạm bản quyền chớ?”

EreK tạo dáng một nụ cười bằng các mấu kim loại. “Ai muốn kiện bản quyền thì có thể gọi cho luật sư của tôi: Ông là giáo sư môn luật học của anh em nhà Mose.”

Người Chee cũng rất, rất, rất trường thọ.

“Tôi có tin này muốn báo cho các bạn,” EreK nói giọng nghiêm trang.

“Ồ, tụi tôi đâu nghĩ là anh dàn dựng mấy vụ này để mời tụi tôi ăn pizza chớ,” Marco lẩm bẩm.

“Hãy để anh nói, Marco,” tôi đung nhẹ tay bạn ấy và nói một cách trang nghiêm. *Jack, một trong số những người trẻ nhất và mất ngủ nhiều nhất, thường làm như vậy khi cậu ta cố gắng tỏ ra thấu hiểu.* Marco và EreK nhìn tôi chăm chăm.

Sau cùng, EreK nói. “Chúng tôi vừa được biết rằng bọn Yeerk mới bí mật mua lại một phòng thí nghiệm động vật và một nhà máy thịt hộp.”

“Hả?”

“Nhà máy thịt hộp á?” Tôi lập lại. “T-h-ị-t! Thịt hộp?”

“Đó là nơi loài người thu gom các con thú như bò, heo, gà... để giết mổ, đem đóng hộp rồi mang ra bán trên siêu thị.” EreK giải thích.

“Anh định nói là tui nên lo lắng về xuất xứ cái bánh Big Mac mà tui sắp mua à?” Marco nói.

“Chúng tôi không dám chắc. Chúng tôi thật sự không biết bọn Yeerk làm gì trong hai cơ sở đó. Nhưng chúng tôi biết rằng chúng mua cả hai cơ sở cùng một lúc, điều đó chứng tỏ hai cơ sở đó có liên quan đến nhau...”

“Chúng mua những cơ sở này từ lúc nào?” Tôi hỏi. “C-ơ-ơ s-ở-ở.” Cái từ này phát ra bằng miệng thật khóai, cứ như đang thở khòt khẹt vậy.

“Cách đây khoảng một năm,” EreK bắt đầu lắc lắc cái máy của mình. “Rủi thay, chúng tôi chỉ vừa mới biết đây thôi. Bọn Yeerk đã cực kì bí mật về kế hoạch này.”

Marco thở hắt ra. “Này, EreK. Cứ bập vào anh là y như rằng chẳng phải chuyện chơi rồi. Tại sao chúng ta phải quan tâm nếu bọn Yeerk muốn làm bánh mì kẹp thịt để kiếm sống chứ?”

“Tôi không biết,” EreK thừa nhận. “Có thể các bạn không để ý, song bọn Yeerk sẽ không kín như bưng đến thế nếu như chúng không lo lắng gì.”

“Anh nói bọn chúng còn có một phòng thí nghiệm,” tôi nhắc. “Mục đích của nó là gì thế?”

“Tôi cũng không biết luôn.”

“Để tui hỏi anh điều này nha: anh nghĩ sao nếu tui mình im luôn vụ này đi mà hổng nói gì với Jake cả. Tui mình cứ việc ung dung tới khu thương xá và coi thử Áx ngổ ăn được bao nhiêu chiếc bánh ốc quế trước khi nổ tung bụng ra. Được hôn?”

“Tôi đã thử nghiệm điều đó rồi,” tôi đáp, giọng nghiêm chỉnh.

Marco gật đầu. “Thôi được, tui đoán là giờ tui mình phải đi thông báo cho Jake và mấy đứa kia biết và rồi lại triển khai một phi vụ lạnh gáy mà kết cuộc là tui phải cong đầu chạy trốn chết để thoát thân. Nghe được chưa?”

“Thay vào đó, lúc nào cậu cũng có thể chụp lấy một cái bánh mì kẹp thịt mà,” Erek nói một cách phớt lờ.

Marco lắc đầu vẻ ngán ngẩm. “Bọn chúng cùng với mấy cái bánh mì kẹp thịt đó đang làm rối tung rối nùi lên rồi, anh bạn à. Giờ thì có một điều chắc chắn là: Bọn Yeerk phải bị tiêu diệt.”

CHƯƠNG 4

Vậy là kế hoạch coi tivi suốt cả buổi chiều và buổi tối nay của tôi đã phá sản. Tôi hơi tiếc, nhưng khi cả bọn tập hợp lại trong Đường Thù Hoang để bàn kế hoạch, Rachel một hai bảo rằng ngày thứ Ba không có chương trình gì đáng xem.

“Chỉ có ba cái hài kịch lạt nhách và nhí nhố thôi,” bạn ấy dài giọng. “Bồ chẳng mất gì đâu.”

“Luôn có chương trình *Thông Điệp* mà,> tôi bảo.

“*Thông* gì?” Rachel ngạc nhiên hỏi lại.

<Đó là các chương trình ngắn xen giữa những chương trình dài. *Thông Điệp* là chương trình tôi yêu thích nhất. Này nhé: “*Cực kỳ sạch sẽ! Cực kỳ mát dịu! Bạn sẽ không đủ sạch sẽ trừ phi bạn dùng sản phẩm Zestfully!*” Có rất nhiều thông tin và rất nhiều cảm xúc cô đọng lại trong khuôn khổ một đoạn phim ngắn.>[3]

“Bồ bắt đầu làm tui sợ rồi đó, Ax.” Rachel nghiêm chỉnh nhận xét.

Dù sao đi nữa, Hoàng tử Jake đã quyết định cả bọn nên hành động ngay lập tức để khám phá xem bọn Yeerk làm gì với cái phòng thí nghiệm động vật và cái nhà máy thịt hộp, nếu có.

Cả bọn tập hợp tại nhà kho của Cassie để chuẩn bị tiến hành phi vụ.

Nhà kho của Cassie được gọi là Đường Thù Hoang. Nhỏ và ba nhỏ chuyên chữa trị cho các động vật không-phải-người. Những động vật không-phải-người có đầy trong các cái chuồng bao quanh tôi. Tôi đã từng thu nạp và biến hình thành nhiều loài trong bọn chúng rồi.

Khi tôi nói “tất cả” tập trung, nghĩa là, tất nhiên, bao gồm: Hoàng tử Jake, thủ lĩnh của tụi tôi, một anh chàng luôn dễ nhận biết vì cao hơn tất cả những người còn lại; Rachel, cô nhỏ được con người coi là đẹp, và những đồng đội trong nhóm Hóa Thù nể vì sự gan dạ; Cassie, người luôn thấu hiểu và hòa nhã nhất bọn; và Tobias, Marco, và tôi.

Sáu người tội tôi. Tất cả đều có quyền năng hóa thú nhưng ngoài ra chả có gì hơn để đương đầu với âm mưu xâm lược Trái Đất của bọn Yeerk.

Quả là một tình thế bất khả thi. Nhưng từ đầu thì nó đã bất khả thi rồi. Mà chúng tôi cũng vẫn còn chưa chết kia mà. Nếu tôi chết rồi thì để gì còn ở đây mà nói được nữa.

Đó là một câu nói đùa.

Tôi tin là vậy.

<Thịt ư? Chúng muốn gì ở thịt?> Tobias đang đầu chót vót trên rui nhà nêu thắc mắc.

“Cái gì? Bồ hỏi tui hả?” Marco í ới. “Làm như cái gì tội này cũng biết vậy! Erek chỉ thông báo rằng bọn chúng đã mua một phòng thí nghiệm thú và một nhà máy thịt hộp. Thế thôi!”

“Khùng!” Rachel buông một câu thông thọt. “Thịt á? Thí nghiệm thú vật á? Vì lý do gì chớ?”

“Có lẽ bọn Yeerk muốn chui vào bánh Mickey D’s để khám phá bí mật của nước sốt đặc biệt đó mà.” Marco đoán.

“Nước sốt mayonnaise, dầu trộn và gia vị,” Rachel quàu quạu. “Bí mật ghê!”

“Hay chúng muốn đầu độc nguồn cung cấp thực phẩm, để giết người hàng loạt?” Cassie vừa nói vừa nhét thuốc vào cổ họng một chú ngỗng.

<Chắc không phải vậy đâu,> tôi phản bác. <Nếu muốn tàn sát, bọn Yeerk chỉ việc nã tia Nghiệt từ quỹ đạo xuống, xuyên qua bầu khí quyển và thiêu trụi hết sự sống trên hành tinh này.>

Tất cả mọi người cùng quay qua dòm tôi trân trân.

“Ồ ồ. Một ý nghĩ mới hay ho làm sao!” Marco nói với giọng điệu mà tôi tin chắc là “mỉa mai”.

“Tội mình sẽ chẳng bao giờ tìm được câu trả lời nếu cứ ngồi đây đoán già đoán non,” Hoàng tử Jake lên tiếng. Ban ấy thở dài. “Rachel? Anh đang bị rắc rối với bà cô lớp Thương mại. Em có ghi bài cẩn thận không đó?”

“Dạ có. Em sẽ gửi email qua cho anh khi tội mình xong chuyện. Nhưng có vẻ như là một mớ loạn xà ngầu đó.”

Hoàng tử Jake lại thở dài và dụi mắt. “Được rồi, đi giải quyết vụ này càng nhanh càng tốt hoặc không là cuối cùng anh sẽ phải bỏ cả kì nghỉ cuối tuần ra viết bù một bài luận khác để nộp. Mà chuyện đó thì còn phiền toái hơn gấp bội.”

“Vậy chính xác là tội mình sẽ phải làm gì đây?” Cassie sốt sắng hỏi.

“Tội mình chỉ cần tới ngó qua phòng thí nghiệm thú vật thôi. Để xem có gì ở trong...” Hoàng

tử Jake bảo.

<Thí nghiệm thú vật là cái gì?> Tôi hỏi.

"Chúng tu tập đám thú lại rồi cho chúng làm mấy bài trắc nghiệm trong mấy tờ tạp chí," Marco nói. "Bồ biết đấy, chẳng hạn như 'Bạn Mặc Cỡ Như Thế Nào?' và 'Anh Ấy Có Phải Một Nửa Của Bạn Không?'"

Tôi ngập ngừng trước khi đáp trả. Hình như đó là một câu nói giỡn.

<Tôi đoán là bạn đang nói đùa. Nhưng tôi không chắc lắm.>

"Cũng có ai dám chắc đâu mà," Rachel vừa nói vừa cười ngặt nghẽo.

"Phòng thí nghiệm thú vật là những cơ sở nơi người ta hay sử dụng những loài thú tương tự với mình để thử nghiệm, kiểm tra tác dụng của các loại thuốc trước khi sử dụng cho con người." Cassie nói. "Họ phải kiểm tra xem thuốc có an toàn cho con người không, vì thế trước tiên họ thử xem chúng có an toàn cho thú vật không đã."

<Có vẻ khôn ngoan nhỉ -> Tôi bắt đầu nói. Nhưng hoá ra Cassie vẫn chưa nói xong.

"...Khi làm như vậy quả thật họ đã tiến đến gần địa ngục hơn bất cứ thứ gì mà con người từng gây ra,"

"Ồ ồ. Tới đúng chỗ rồi đó." Marco lăm bằm. "Lẹ lên! Mỗi người hãy tìm lấy một cái cây để ôm đi thôi."

"Coi, mình hổng có nỗi khùng về chuyện này đâu," Cassie nói. "Mình hổng tẩy chay chuyện thí nghiệm những loại thuốc mới chữa bệnh AIDS hay ung thư. Nhưng cũng có những phòng thí nghiệm chỉ thử nghiệm mỹ phẩm và họ làm cho thú bị mù. Dù là thí nghiệm vì mục đích nghiêm túc, thì họ cũng phải làm sao cho cuộc sống của các con thú bớt khắc nghiệt hơn chứ..."

"Ờ, cứ dúi cho chúng một cái tivi là xong," Marco đề nghị. "Mà không, khoan nào, làm vậy có khi cũng quá tàn nhẫn đó."

Mắt Cassie trợn quắc lên và nhỏ cấn chặt môi dưới. Cassie hiếm khi nổi giận. Nhưng tôi tin đó là dấu hiệu của sự giận dữ.

Rachel xem ra cũng nổi cáu. "Marco! Ngậm miệng lại ngay. Cassie! Mình khoái bồ lắm, nhưng đây không phải chuyện cứu chuộc trong phòng thí nghiệm. Ở đây, tụi mình có cả một phi vụ đó nha. Vì vậy, hãy cứ lên đường thôi và làm cho xong vụ việc đi đã."

"Rachel nói đúng, tụi mình có thể tranh cãi về vụ thí nghiệm thú vật vào lúc khác," Hoàng tử Jake nói. "Giờ thì làm thôi. Chui vào, chuẩn ra và về ngay."

<Tuân lệnh *Những Thông Điệp* này!.>

CHƯƠNG 5

Chúng tôi biến thành những loài chim săn mồi. Lốt hình biến của tôi được gọi là điều mướp phương Bắc. Chim săn mồi đặc biệt hữu dụng cho việc quan sát vì chúng có thị lực cực kì tinh tường và thính lực thì cũng xuất sắc khỏi chê luôn.

Ngay khi biến hình xong, cả bọn hồi hả bay về hướng phòng thí nghiệm thú.

Mặt trời đang lặn dần, để lại những dải sáng màu đỏ ối và vàng ruộm như vẫn thường thấy mỗi khi chiều tà hay bình minh lên.

Tôi hơi ngại điều tôi có thể phát hiện ra trong phòng thí nghiệm thú đó. Có đôi lúc, khi vạch trần những điều mà con người xem là khoa học, tôi vô tình làm cho những người bạn của tôi khó chịu. Tôi thường có xu hướng giải thích sự sai lầm của con người.

Chúng tôi bay qua một con đường lớn mang tên *Thông Thoáng*, phía trên công viên *Rặng Liễu*, và vượt ra ngoài, hướng về khu vực có nhiều cao ốc với những tấm kính trong suốt thay cho những cửa sổ gỗ kín mít.

Có rất ít con Người qua lại trên đường. Nhưng tại tôi thấy cơ man nào là rác - một sản phẩm rất quan trọng đối với loài người.

Marco luôn miệng lảm nhảm về chuyện bỏ lỡ dịp nổi mạng trực tuyến để “chat” với những người thủ vai trong phim *Hồ Sơ X*. “Trực tuyến” là một phương pháp thông tin liên lạc cổ lỗ sĩ của loài người, gồm những câu cú bị cắt cụt, lơ lơ với những cá nhân nặc danh, không biết mặt.

Loài người có rất nhiều phương thức thông tin liên lạc không bị ngắt ngang với những người quen biết và thấy mặt, nhưng đa số họ thích “trực tuyến” hơn.

Giống như nhiều kỹ thuật của loài người, điều này thật không thể giải thích rõ ràng cho người Andalite hiểu được.

Còn Cassie thì than vãn. <Ờ, đúng rồi, mình cũng lỡ mất giờ của chương trình phân tích phương trình bậc hai rồi.>

<Kìa kìa! Có phải nơi đó không?> Rachel hỏi. Bạn ấy đang bay bên trên tôi, chếch về phía trái.

<Ngay góc phải đó,> Tobias đáp. <Chắc chắn rồi.>

<Nhìn chẳng có vẻ gì là quái gở hay độc địa cả. Ờ, mình đã thấy dấu hiệu của nó. Đúng rồi.> Hoàng tử Jake xác nhận. <Bãi đậu xe như bao công sở khác.>

Chúng tôi bay tạt ra rìa một khu vực rộng, vắng tanh, nơi con Người đậu xe hơi. Tất cả xe hơi đã đi rồi. Giờ này trong ngày là lúc mọi người rời nơi làm việc để trở về nhà nạp thực phẩm.

Dòm quanh quất một chút rồi chúng tôi đáp xuống, đậu trên những cành cây bao xung quanh bãi để xe trống trơn.

Phần lớn khu nhà trông vắng vẻ, im lìm. Duy có một tòa lầu nằm tách biệt khỏi những tòa khác, lọt thỏm trong một vòng rào cao ba mét, được kết từ những sợi kim loại thô thiển có điểm chỉ chít những đỉnh nhọn. Cái này loài người gọi là hàng rào dây thép gai.

Bằng ngang một bãi đậu xe khác, nhỏ hơn bãi bên ngoài hàng rào, là một tòa nhà gạch hai tầng tầm thường, chìm khuất trong bóng râm của những tia nắng mặt trời le lói. Đằng sau nó, song song với *Phố Thông Thoáng* là một mảnh đất hoang ken đặc cây lớn.

Tất cả các cửa sổ của tòa nhà này đều đóng im ỉm và đều được bảo vệ bằng những đường song thẳng đứng. Cửa chính là những tấm thép nặng nề. Ngay đằng sau cánh cổng, gắn vào hàng rào, là một cái chòi - mô hình thu nhỏ ngôi nhà của loài người, bên trong có một người lính bông súng đứng canh.

<Tụi bảo vệ,> Rachel nói với nụ cười chế giễu.

<Lốt hình biến loài nhỏ nhỏ sẽ là giải pháp,> Hoàng tử Jake nói. <Nhưng con gì đây ta? Thậm chí một con ruồi cũng không thể xuyên qua cánh cửa kim loại khóa kín đó.>

<Vớ lại, bọn Yeerk ở trồng nghi ngờ tất cả mọi con thú,> Cassie thêm. <Kể cả mấy con thú chúng đang thí nghiệm.>

<Chúng ta không biết...> tôi ngừng lại, nhấn nhá một hồi như diễn viên Victor Newman (cứ hể anh ta làm như vậy là camera lại lia tận mặt anh ta), <...loại thú nào được thí nghiệm ở trong đó...>

Năm cái đầu chim đồng loạt quay qua dòm tôi. Họ ngó tôi chăm theo cái kiểu Marco và Erek đã từng ngó.

<Ax? Bờ Ồn chứ?>

<Ồn, nhưng tôi phải duy trì sự im lặng cho đến khi chuyển qua *Thông Điệp*.>

<Ảnh lậm mấy chương trình truyền hình dài tập đó mà,> Marco giải thích.

<Ồ. Ra là ảnh đang bị hiệu ứng truyền hình!> Rachel nói.

<Hiệu ứng gì?>

<Thì hiệu ứng truyền hình. Ít ra thì mình gọi nó thế. Cứ cuối mỗi cảnh, mấy bồ cũng biết rồi đó, tất thấy mấy nam diễn viên đều sững người lại, nhìn trùng trùng và chờ... chờ... *Thông Điệp...*>

<Đó là mấy chương trình khoái khẩu của tôi đó,> tôi nói. <*Những Thông Điệp.*>

XOẠT!

Cả đám chúng tôi giật bắn mình kinh ngạc.

Tobias thốt lên. <Thỏ.>

Con thú nhỏ vừa vọt qua hàng rào đã chết. Tôi thấy rõ ràng là hơi thở của nó đã ngưng.

<Hàng rào điện,> Cassie la rầm.

<Điện à?> Tôi cười. <Tôi không tin lắm đâu. Nếu cơ sở này mà do bọn Yeerk điều hành thì chắc chắn nó phải được trang bị từ trường. Hàng rào chỉ là phần phụ thêm, để đánh lừa thôi. Từ trường sẽ bao trùm hết cả khoảng không gian hình vòng cung phía trên cơ sở. Sẽ phải tiêu thụ một khối năng lượng cực lớn đấy.>

<Đúng vậy,> Tobias đồng ý. <Hãy nhìn quanh mà coi. Chim sẻ nằm chết la liệt đằng kia kìa. Một con chuột cống. Quá chừng thú chết do chạy rông.>

<Dữ ha,> Rachel lẩm bẩm.

<Như vậy, lối duy nhất có thể vào được trong sân là đi qua tên lính gác, ngay cửa trước. Nhưng tôi không biết chúng ta sẽ làm bằng cách nào.>

<Nhìn kìa!> Cassie chỉ. Một chiếc xe tải lớn, màu trắng, dài khoảng chín mét, theo chuẩn mực loài người, chạy ngang hàng cây nơi chúng tôi đang núp và đỗ xích lại trước cổng.

Tôi không thể nhìn thấy bên trong của chiếc xe tải, mặc dù vậy tôi chắc chắn là bên trong nó phải chứa "hàng".

<Để mình đi nghe ngóng,> Tobias nói và dang cánh ra, bay tới một cái cây đứng chơ vơ ngay phía ngoài hàng rào.

Gã tài xế xe tải hạ cửa sổ xuống và chìa ra cho tên lính gác một tấm bảng hình chữ nhật có kẹp tờ giấy. Tên lính xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi nhấn nút trong căn chòi. Cánh cửa rọt rẹt mở ra.

Chiếc xe tải rề vào lối xe chạy rồi biến mất đằng sau tòa nhà.

<Hãy men theo hàng rào bao quanh và coi nó dỡ hàng gì xuống đi.> Rachel đề nghị.

<Khoan đã!> Tobias vừa quay lại, đậu trên một cành cây gần đó và thấy cho chúng tôi ánh nhìn sắc lẹm của điều hâu. <Chiếc xe chở đầy tinh tinh. Thực sự là mình không trông thấy chúng, vì không có cửa sổ giữa buồng lái và thùng xe, nhưng mình nghe tên tài xế nói hẳn chở sáu con tinh tinh tới theo yêu cầu.>

<Tình tình à?> Hoàng tử Jake nhú mày. <Tại sao lại là tình tình nhỉ?>

<Tình tình có thể được dùng trong một vài thí nghiệm để nghiên cứu hành vi,> Cassie bảo. <Nếu chỉ để thử nghiệm thuốc thì chúng đã dùng chuột hay khỉ nhách bình thường rồi.>

<Không lẽ tình tình sẽ được chuyển tới nhà máy thịt hộp à?> Tôi ngây thơ hỏi.

<Hừm, mình hy vọng là không phải vậy.> Hoàng tử Jake đáp.

<Làm sao mà biết được,> Cassie nói buồn so.

<Đúng đó, chó mấy bồ nghĩ họ làm thịt khô từ đâu?> Marco hỏi.

<Tên tài xế nói rằng hắn sẽ trở lại vào khoảng bốn giờ ngày mai,> Tobias thêm.

<Chở tới thêm sáu con tình tình nữa chẳng?> Rachel thắc mắc.

<Đi theo tình tình chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp cả,> Cassie tư lự. <Nhưng đó là cách duy nhất để tụi mình vào được bên trong tòa nhà kia. Tụi mình sẽ biến thành tình tình.>

<Chúng ta thâm nhập ADN tình tình ở Lâm Viên được không nhỉ?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Tobias chỉ nghe nói là chúng chở tình tình trong xe tải, chứ không chắc có thật là tình tình hay không. Theo mình, tên tài xế không hẳn là chuyên gia về linh trưởng. Lỡ đâu đó chỉ là khỉ nhách Ấn Độ hay gì gì đó thì sao. Không chừng lại là đười ươi cũng nên. Vì thế mà...>

<Ê. Xe tải tới kìa.> Rachel căng con mắt đại bàng đầu bạc ra nhìn. <Hây! Nó có đề logo của trường đại học. Có lẽ nó xuất phát từ đó đấy.>

<Đúng rồi, nó đi ra xa lộ, qua khu thương xá, tới phố *Thông Thoáng* phải không?> Hoàng tử Jake nói rồi im lặng suy nghĩ một lúc lâu. Rồi bạn ấy nói. <Mình nảy ra ý này. Có thể hiệu quả đó.>

<Lại một ý tưởng nguy hiểm điên rồ trên bờ vực tự sát nữa?!> Marco tru tréo.

<Ừ. Đúng thế.>

CHƯƠNG 6

Khi tất cả các bạn đi học, tôi và Tobias coi tivi, sau đó đi thị sát xe cộ qua lại trên một con đường ngầm.

Đường ngầm là đường loài người xây dựng sâu dưới lòng đất, để đi qua những con sông hay xuyên qua bên dưới những con đường hoặc những tòa nhà cao tầng mà sự hiện diện của những công trình kiến trúc này rõ ràng lại khiến họ thấy ngạc nhiên[4]. Biết lập kế hoạch dài hạn không phải là một ưu thế của con người.

Con đường dẫn vào đường ngầm đầy ắp những nhà hàng, nào là *Cô Wendy, Chuông Bánh Xèo, Chốn Hoài Cổ*. Nào là những tiệm bày bán xe hơi. Lại có cả một cửa hàng tạp phẩm...

Quãng trưa, Hoàng tử Jake và các bạn khác tới nhập bọn với Tobias và tôi. Tất cả đều trong lột mòng biển trắng toát, tiếp màu với những đám mây trắng. Lột hình mòng biển hữu ích là vì chúng nhan nhản khắp mọi nơi. Giống như bồ câu, chúng có thể lang thang khắp mọi xó xỉnh mà không bị để ý.

Suốt cả buổi chiều tôi là mòng biển, chỉ hoàn hình khi sắp hết hạn hai giờ. Tobias vẫn ở dạng điều hâu đuôi đỏ, lượn lơ bên trên những nhà hàng rực rỡ ánh đèn, chuyên phục vụ những món có dầu và muối tuyệt hảo.

Quả là một ngày dài lê thê. Hoàng tử Jake đã nhấn mạnh rằng chúng tôi cần lên kế hoạch thật chính xác. Và điều cần thiết là tôi cứ phải biến hình rồi hoàn hình vài lần trong một xe rác, tức cái khoang lớn chứa đủ thứ lảng nhảng loài người không còn muốn sử dụng nữa.

<Đã sẵn sàng lên đường hết chưa?> Hoàng tử Jake hỏi ngay khi cậu ấy vừa sà xuống nhập bọn với tôi.

<Rồi,> Tobias nói. <Nếu bồ muốn hoàn hình thì dùng cái thùng rác Ax mới vừa hào hứng thưởng thức xong nè.>

<Không, tụi mình ổn rồi. Mặc dù... Ôi! Khoai tây chiên Doritos kìa!>

<Quên đi. Bịch không đó. Ax xơi hết rồi. Mình sẽ tuần tra ở bên trên và sẽ lập tức báo cho bồ biết tất cả những gì mình thấy.>

Tobias xòe cánh và bay về phía con đường, phía trên những bảng hiệu sáng trưng của những nhà hàng chuyên phục vụ mấy món ngon ngậy mỡ và muối.

Lột mòng biển rất hữu dụng vì chúng có mặt khắp mọi nơi. Giống như chim bồ câu, mòng biển có mặt ở mọi xó xỉnh mà không bị để ý.

Nói vậy chớ cũng có bất lợi: Mòng biển luôn bị ám ảnh và không thể cưỡng lại mấy thứ thức ăn bị tổng ra đường. Cái tính xao lãng gần giống như con người vậy.

<Mấy bồ đã rõ kế hoạch hết chưa?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Rõ. Chúng ta gần như đâm đầu vào chỗ chết, phải không?> Marco nói.

<Ôi, bỏ cái trò than vãn ấy đi, đồ con nít lớn xác,> Rachel nói.

Năm chúng tôi chờ trong thùng rác cho đến khi nghe được giọng truyền nhỏ nhỏ của Tobias từ trên cao vọng xuống. <Xe tải đang tới. Nó đã qua phố *Nhà Thờ* rồi.>

<Thời gian qua đường ngầm là bao lâu, Ax?> Hoàng tử Jake hỏi, khi cả bọn đã bay lên.

<Khoảng từ bốn đến bảy phút tính theo giờ của các bạn, thưa Hoàng tử Jake,> tôi trả lời. <Tôi và Tobias đã tính toán nhiều lần rồi. Với mật độ xe cộ lưu thông như thế này thì thời gian chúng ta đi qua đường ngầm sẽ xấp xỉ bảy phút.>

<Ax? Đừng gọi mình là Hoàng tử nữa. Mấy bồ đã sẵn sàng chưa?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Nó tới kìa!> Cassie loan tin.

Chiếc xe tải lù lù hiện ra, xuôi theo con đường về phía chúng tôi.

<Chúng ta sẽ chặn nó ở ngã tư. Mấy bồ phải hết sức chú ý và cẩn thận nha. Dễ xảy ra tai nạn lắm đó.>

<Nhất là nếu gã tài xế đó hổng dừng lại ở cột đèn giao thông đó,> Cassie thêm. <Nào, đèn hiệu, đổi màu đi! Đổi màu đi!>

<Đèn sẽ chuyển từ xanh sang vàng sau đúng bốn giây nữa, Cassie. Tôi cho rằng cơ chế hành động của đèn giao thông không tuân theo lời thỉnh cầu bằng ý nghĩ.>

Dòng xe cộ từ từ giảm tốc khi đèn ngã tư chuyển sang vàng.

Màu vàng là màu cảnh báo. Tôi cũng chẳng biết tại sao nữa.

Chiếc xe tải chúng tôi thấy tối hôm trước đang ở đằng sau một chiếc xe tải nhỏ hơn, màu xanh lá cây. Tôi nghe có tiếng ken két, báo hiệu gã tài xế đã tác động vào hệ thống phanh hãm cổ lỗ đến tội nghiệp của xe.

<Đi!> Hoàng tử Jake ra lệnh xuất phát.

Lần lượt mỗi đứa chúng tôi vỗ cánh lao đi và bắt kịp luồng không lưu.

Tôi thu cặp chân lại, sải cánh rộng hơn và bắt đầu bay cao khi có một luồng gió mạnh nâng tôi lên. Ngay cả khi đang làm nhiệm vụ gay go như thế này, tôi vẫn nhận thấy bay khiến mình cảm thấy tự do hơn khi chạy giữa đồng cỏ.

<Xuống đi, Ax!> Tôi nghe tiếng Rachel gọi.

Bay đích dắc theo làn gió, tôi thấy Hoàng tử Jake nhào xuống trước tiên, kế đó tới Cassie. Marco, Rachel và tôi liền theo sau hai bạn ấy, xé không khí, băng vù vù về phía chiếc xe tải đang rú ì ì. Tobias từ trên cao cũng đâm nhào xuống.

Mui xe trơn gì đâu. Tôi nhủi vào Rachel khi đèn hiệu thay đổi và xe tải bắt đầu tăng tốc.

Tôi cảm thấy sự xung động không đều của động cơ khi xe tải băng qua ngã tư, rồi áp lực của gió khi xe tải rú ga.

Đột nhiên những điều khá đơn giản dường như bắt đầu gây rắc rối.

<Đường gầm chỉ còn cách hai dãy phố nữa thôi,> Hoàng tử Jake nói, khum người lại để giữ thăng bằng. <Chuẩn bị hoàn hình nha.>

<Điên quá đi!> Rachel thích chí hét toáng lên, nghiêng nghiêng cặp mắt mòng biển tròn long lanh khi bụi từ xe tải tung mù quanh chúng tôi.

<Chân tôi đang bị trượt,> tôi la lên.

<Cả tui nữa nè. Càng lúc càng thấy vui hơn,> Marco ca cẩm.

Cặp chân chim của tôi hoàn toàn vô dụng khi cố bám chặt dưới sức gió điên cuồng. Tôi cụp đôi chân lại, mở cánh ra và tạo hình như một ống hút gió. Ống hút gió giữ tôi lại. Nhưng tôi vẫn bị trượt về phía đuôi xe tải.

Tôi cần phải hoàn hình. Cassie đã bắt đầu rồi, và trọng lượng tăng lên giúp bạn ấy giữ thăng bằng hơn.

Tôi tập trung hoàn hình. Lông chim nhào ra thành một lớp áo sền sệt và hóa thành lông tự nhiên của tôi. Đôi mắt cuống vọt ra khỏi cái đầu mòng biển tí hon. Mỏ tôi quắp lại và héo mất tiêu. Người tôi nặng hơn và tôi không bị trượt nữa.

Tôi liếc nhìn qua gờ đuôi xe tải. Một chiếc xe con đang chạy gần đấy. Người tài xế hình như đã để ý thấy cái đám bụi nhùi gồm lông vũ, lông mao, và đang biến đổi. Anh ta chồm ra phía trước nhìn cho rõ hơn, miệng há tròn xoe.

Vừa lúc đó cái đuôi của tôi bung ra tròn vện.

Phụp!

Chiếc xe hơi nhỏ lạng tay lái, suýt đụng vào một thân cây trụi lá vốn dùng để nâng giữ dây điện.

Kiiítt! RẦ-Ầ-M!

Chiếc xe hơi chột dừng phắt lại, húc thẳng vào một chiếc xe đang đậu. Tôi quay đôi mắt cuống vừa mới mọc ra phía trước, thấy ô vòm sậm tối của đường hầm. Cassie đã gần là người hoàn chỉnh rồi, chỉ còn vài nhúm lông vương vất đôi chỗ nữa thôi. Tobias cũng đã là người, mặc dù đối với cậu ấy, hình dạng như thế không còn là dạng bình thường nữa.

Thình lình, chúng tôi lọt vào trong đường hầm. Bóng tối vây bủa xung quanh. Mái trần lát gạch men màu vàng chỉ cách tôi chừng một tấc.

Trước đó tôi không nghĩ nó lại gần sít, chật chội đến thế. Chẳng hề có khoảng trống nào! Nếu tôi mà giơ một cánh tay lên thì nó sẽ bị cà nắt vào mái trần đầy mồ hóng.

Và nếu tôi ngẩng đầu lên?

Vút! Vút! Vút! Vút!

Mái trần kêu vun vút khi chúng tôi lướt đi bên dưới.

Tôi phải đấu tranh quyết liệt để kiềm chế chứng sợ không gian hẹp, một thiên tính của người Andalite. *Chỗ này đủ rộng mà, tôi tự nhủ, chỗ này đủ không khí mà.*

Tuy vậy, tôi chẳng cảm thấy đủ không khí hay không gian gì cả. Tôi ngỡ như mình đang bị hàng tấn đất đá đè nặng xuống. Chúng tôi đang ở trong lòng đất. Chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ bị nhận chìm...

Tôi nằm chèm mẹp, chân cuộn lại, đuôi duỗi xuôi ra, thân trên áp xóng soài vào mui xe, và nhìn chăm chặp vào lớp gạch ùn ùn lướt qua.

Đầu tôi ù ù vì mớ âm thanh hỗn tạp, chói lói của động cơ rì rì, thắng xe ken két và còi xe bấm bìn bìn hòa vào nhau.

Tôi cứ nằm ì ra đó, cố tập trung thở, tưởng tượng rằng không gian rất thoáng đãng và không khí thì ê hề.

Nhưng tôi không thể mãi nằm ngây ra như thế được. Tôi còn cần phải chui vào trong xe tải nữa - phải hành động thôi.

“Tới lúc làm dây chuyền người rồi,” Cassie gân cổ gào thi với rừng âm thanh hỗn độn.

Chúng tôi đã nghĩ ra một cách để lọt vào đằng sau xe tải - người này sẽ nắm tay người kia, người kia nắm cổ chân người nọ và thông người xuống. Đó là điều loài người, với cánh tay khỏe khoắn và cơ thể thẳng hơn Andalite, có thể làm được.

“Giữ chắc lấy bàn chân mình để mình chúc đầu xuống mở cửa ra,” Cassie la.

“Để mình đi trước cho,” Hoàng tử Jake nói.

“Không được, bồ nặng gấp đôi mình,” Cassie gạt đi. “Đừng có làm mình xao nhãng trong khi mình đang cố can đảm.”

Cassie lắc lư trườn về phía gờ sau của mui xe, trong khi Hoàng tử Jake và Tobias nắm chắc lấy mắt cá của bạn ấy. Marco vòng tay ôm chặt eo Hoàng tử Jake và Rachel ôm vòng lấy Marco. Nằm bên cạnh sợi dây xích bên bằng cơ thể con người này, tôi tì ép cả bốn móng guốc xuống mui xe trơn trượt để giữ chặt lấy mắt cá chân Hoàng tử Jake.

Thực sự chúng tôi không có thể để níu bám. Chúng tôi chỉ cố ép sát cơ thể xuống, hy vọng tạo ra độ ma sát hợp lý để chống lại cơn gió.

“Thấp xuống nữa!” Cassie hét. “Mình không thể với tới!”

Rất cẩn thận, sợi dây Người và Andalite nhích xuống vài xăng-ti, đến khi chỉ còn thấy được đôi gót chân trần của Cassie.

“Mình tới rồi!” Bạn ấy hét lên. “Không khóa!”

“Không *khá* hả?”

“Không *khóa*!” Bạn ấy thét to hơn, sau đó có tiếng cửa rọt rọt cuộn lên mui xe.

Chúng tôi kéo Cassie lên. Bạn ấy chòng chành quay đầu lại, rồi vẫn còn nằm sấp, Cassie thò

hai chân xuống thùng xe tải, tay giữ chắc gờ mũi xe. Chúng tôi giữ cổ tay của bạn ấy.

“Ô trời!” Cassie rên rỉ.

“Gì thế?” Hoàng tử Jake lo âu hỏi.

“Chỉ ô trời thôi!” Cassie nói.

Từ trong xe tải vọng ra tiếng hú hét um xùm. “EYAH! EYAH! EYAH! Huu huu huu!”

Dù không hiểu ý nghĩa của những âm thanh ấy, nhưng tôi nghi mấy tiếng đó là do đám tinh tinh phát ra. Có lẽ chúng đang báo động. Tôi dĩ nhiên cũng thế.

Cassie đu đưa người tới lui. Bây giờ, một chiếc xe khác từ đằng sau chúng tôi trờ tới gần. Trong hầm nhờ nhờ tối, nhưng vẫn đủ sáng cho con Người trong xe thấy rõ chúng tôi đang tìm cách lén vào thùng xe tải.

Chiếc xe đi gần đến mức Cassie mà trượt tay rơi xuống đường thì sẽ bị cán bẹp ngay.

“Nào, buông mình ra!” Cassie kêu lên.

Chúng tôi lơ lửng tay.

“Aaaaaaaa!”

Thình!

“Ui da! Mình ổn rồi. Nhưng mà ui da!”

Cassie đã ở bên trong xe tải. Marco theo sau liền, dễ hơn khi có người đỡ từ bên trong xe.

Người tài xế của chiếc xe đằng sau không để ý tới tôi. Nhưng chắc chắn ông ta đã nhận ra các bạn khác đang đu người vào trong xe tải, bèn bành miệng ra hét cái gì đó và giơ nắm đấm lên dữ dứ.

Tôi tin chắc ông ta đang la rằng “Waaaahhhh-hoooh! Hoo! Hoo! Hoo!”

Bảo đảm đó là âm thanh phản đối việc đột nhập trái phép vào xe tải. Dĩ nhiên, ông ta không biết nhiệm vụ của chúng tôi nên mới hò hét dữ thế. Hoặc có thể ông ta đang thích chí xem màn nhào lộn này.

Người tài xế vượt qua chúng tôi. Và bây giờ đến phiên tôi. Chỉ có một điều rắc rối là: Tôi không thể có khả năng tự nâng trọng lượng cơ thể lên với đôi bàn tay yếu xìu của mình.

Tôi cần phải biến hình thành Người. Nhìn ra phía trước, tôi đã thấy cửa ra của đường hầm.

Chúng tôi đã lỡ thời gian. Tôi chỉ còn lại có hai phút.

Tôi biến hình Người thần tốc.

Chỉ còn hai con mắt, tôi đỡ phải thấy mái trần vùn vụt lướt qua, khiếp cả hồn.

Ngay khi có cánh tay Người mạnh khỏe tôi liền quăng thân sau xuống rìa xe tải. Nhưng có trục trặc rồi!

Người tôi nặng quá, không thể bám nổi. Cả đồng tay giơ ra tóm lấy tôi, giật kéo, lôi.

“Ax! Bờ vẫn chưa biến hình xong!”

Thân dưới tôi vẫn nguyên si là Andalite. Quá dềnh dàng, nặng nề.

Tôi cảm thấy tay mình yếu đi. Mấy ngón tay bung ra, tôi rơi xuống đường mất thôi. Người ta sẽ lái xe dần lên người tôi - Có thể trên xe của họ còn chở nặng đầy “hàng hóa” nữa...

“Nắm lấy đuôi ảnh!”

“Mình nắm được một chân rồi nè! Mà cái chân đang biến hình. Ax, mình...”

“EYAH! EYAH! EYAH! Uuug! Uuug!”

“Giữ Ax. Giữ chắc lấy. Ảnh tuột kìa!”

“Ảnh vẫn đang biến hình!”

“Huu huu hah ah HAH HAH HAH!”

“Làm ơn đừng đánh rơi tôi,” tôi la thất thanh.

“À, mình tóm được cái chân người rồi,” Rachel thét.

Liền đó tôi bị giật phứt vào trong xe tải. Đột nhiên tôi cảm thấy lạng gió.

Chiếc xe tải ló ra khỏi đường hầm. Tôi bật cười.

“Chú có sao không, chú Ax?” Tobias hỏi han.

“Ờ, chú khỏe, khỏe lắm. K-h-o-ẻ.” Chẳng có gì buồn cười trong chuyện chết hụt cả, nhưng rõ ràng là có niềm vui sướng và sự thở phào nhẹ nhõm.

“Làm ơn đừng đánh rơi tôi,” Marco nhại lại lời năn nỉ của tôi khiến tất cả cười ồ.

Rachel kéo cửa xe xuống. Không nhiều ánh sáng nhưng cũng tạm đủ để nhìn. Vẻ im lặng thật dễ chịu.

Tôi nhìn quanh lòng xe tải. Cả hai phía đều có những lồng rộng hai mét tư, cao một mét hai, nhốt những sinh vật lông lờm xờm màu nâu đen, gương mặt không lông, trông giống loài người một cách đáng ngạc nhiên. Hai con đang cúi về phía trước, túm chặt những thanh giống mà gào thét. Những con còn lại nép mình ra sau lồng, nhẩn nhó và nhảy chơi chơi.

“Không có chuối đâu,” Marco xòe rộng tay ra tỏ ý lấy làm tiếc. Một con tinh tinh nhỏ nước bọt vào bạn ấy.

“Tụi mình cần thâu nạp chúng ngay. Nắm lấy chân nó đi, Marco.” Hoàng tử Jake đề nghị.

“Bồ đi mà nắm chân nó,” Marco cãi lại. “Tui đã từng là khi đột, tui thừa biết mấy ông nội đây sẽ làm gì khi nổi cáu lên.”

“Đây,” Cassie mở một hộp nhựa cứng ở trên sàn. “Cái này sẽ có ích nè.”

Tôi bắt đầu hoàn hình Andalite khi Cassie thận trọng chìa ra nắm hạt tròn tròn màu nâu xám cho một con tinh tinh. Con này dừng lại rồi khinh khỉnh nhìn bạn ấy. Bỗng xe tải xóc một cái, Cassie cúi nhủi ra trước, còn con tinh tinh bật ngửa về phía sau.

“Thôi được,” bạn ấy lẩm bẩm. “Cái này cho mày nè.”

Giờ thì con tinh tinh nhìn bạn ấy kính cẩn hơn. Nó đang quyết định xem số thực phẩm đó có đáng tin cậy hay không.

Một ngón tay khổng lồ thò ra khỏi lồng và chỉ vào lòng bàn tay Cassie. Da của sinh vật này nhìn như da chết. Tôi nghe tiếng Rachel thở hắt. Marco giật lùi ra sau một chút. Bên cạnh bạn ấy, Tobias đang hoàn hình điều hâu, chăm chú nhìn con vật.

“Ồ ngoan lắm,” Cassie vỗ về. “Nó sẽ không làm mình đau đâu. Đây này, cưng,” bạn ấy nhẹ nhàng nhoài ra trước.

“Rachel? Sẵn sàng đi. Phòng khi chúng ta cần chiến đấu,” Hoàng tử Jake cảnh báo.

“Không cần đâu,” Cassie bảo. “Nó dịu dàng và dễ thương lắm. Không việc gì phải nổi tam bành lên, há?”

Con tinh tinh ngáp ngừng, giần giật cái môi và kêu gừ gừ. Không hề báo trước, đột nhiên nó túm lấy cổ tay Cassie.

Nhưng Cassie không dễ gì bị lừa. Bàn tay còn lại của bạn ấy ập vào, túm lấy bàn tay khổng lồ của con tinh tinh. Cassie tập trung, phép thôi miên ru êm con thú.

Nhưng chính Cassie lại không điềm tĩnh. Nhìn bạn ấy như đang phiền lắm. Tôi không biết tại sao, chỉ mang máng nghĩ rằng bạn ấy đang tự đấu tranh với lòng mình. Nhưng rồi bạn ấy lại tập trung được. Mí mắt con tinh tinh tự nhiên sụp hẳn. Cơ bắp nó chùng xuống, mềm đi. Rồi nó rơi phịch xuống thanh lồng, thực phẩm trên tay nó rơi vung vãi khắp sàn.

“Tốt, tíc-tắc tíc-tắc. Tụi mình sắp tới nơi rồi. Chìa khóa đâu?” Rachel hỏi.

“Đây nè,” Marco nói, giật một cái khoen trên thành xe xuống. “Hy vọng lũ tinh tinh này không tấn công tụi mình để thay cử chỉ chào tạm biệt.” Cậu ấy mỉm cười với một con tinh tinh sắp được tự do. “Hồi coi phim *Tarzan* tao cũng yêu tụi bay lắm đó.”

“Phiền thiệt,” Cassie rầu rĩ. “Tụi mình không nên thả chúng ra môi trường lạ. Không nên... mà thôi.”

“Hà, mình đang tự hỏi chúng sẽ cầm cự được bao lâu...” Marco vừa nói vừa toét miệng cười giễu cợt.

<Một ngày chạy lăng quăng ngoài đường còn hơn bị rơi vào tay bọn Yeerk cho chúng làm cái gì đó,> Tobias bảo.

Hoàng tử Jake cúi xuống cái lồng đầu tiên, chuẩn bị mở cửa. “Đi nào,” bạn ấy thở mạnh rồi nhét chìa khóa vào ổ. “Tụi mày sẽ được tự do cho tới khi bị ai đó tóm cổ.”

Tôi cảm thấy xe tải dừng lại.

“Ra,” Hoàng tử Jake hô. “Ax? Núp kỹ đi, đừng để ai thấy. Coi chừng có xe đằng sau...”

Cassie và Marco kéo cửa lên.

Thế là bây giờ chúng tôi vừa được chúng tôi thu nạp ADN đối mặt với tự do, chúng quyết định đi tiểu cái đã.

CHƯƠNG 8

“**C**hạy đi! Chạy!” Marco ra sức đuổi lũ tinh tinh xuống.

Một chiếc xe tải khác đi ì ì đằng sau chúng tôi. Bên hông nó, có mấy chiếc xe hơi chạy song song. Hai đứa bé trong một chiếc xe hơi phần khích chỉ trỏ, vẫy vẫy chúng tôi, nhảy lên nhảy xuống thùm thụp trên ghế ngồi.

“Cassie, xua chúng đi đi!” Marco nài nỉ.

Cassie vốc một nắm thức ăn viên và quăng về phía chiếc xe tải đằng sau. Lũ tinh tinh chỉ dòm trôn trôn. Viên tài xế xe tải thò đầu ra cửa sổ và xì ra những lời mà tôi biết là rất khó nghe.

<Mình nghĩ ra cách rồi,> Tobias la, đoạn tức giận xù cánh lên và lao bổ về phía con tinh tinh dẫn đầu. Nó hoảng hốt nhảy xuống. Những con khác cũng lụi hụi theo sau nó. Bây giờ, người tài xế xe tải phía sau chúng tôi tuôn ra những lời còn khó nghe hơn nữa.

<Phải thế chứ,> Tobias mẫn nguyện thét lên.

Bỗng, một cú nảy xóc khiến tôi suýt nhổng bèm cả bốn móng guốc, xong xe chúng tôi lại tiếp tục bon bon.

Hoàng tử Jake giật cửa xuống, nhưng trước đó tôi đã kịp thấy một con tinh tinh trèo vào cửa

sổ buồng lái của chiếc xe tải đằng sau, trong khi người tài xế hoảng sợ phóng vù ra cửa đối diện. Một con tinh tinh khác đang nhảy cẫng trên nóc chiếc xe hơi có hai đứa nhóc. Lũ trẻ khoái chí la rần rần. Mẹ của chúng cũng la rùm trời, nhưng có lẽ không phải vì khoái chí.

"Nào, chui vào lồng và biến hình mau," Hoàng tử Jake hối. "Ax? Thời giờ của chúng ta ra sao?"

<Tôi cho rằng chúng ta sẽ đến phòng thí nghiệm trong vòng ba phút của các bạn.>

"Ax, đừng để tui phải nhắc lại nữa: Không phải ba phút của tui tui," Marco nói. "Là ba phút của tất cả mọi người. Chỉ đơn giản là ba phút thôi và... ối - gớm quá." Marco nhăn mũi lại khi chui vào chiếc lồng gần nhất. "Ai đó phải báo cáo vụ việc cho cơ quan hữu trách đi. Cái lồng này thúí hoắc hà."

"Nhanh lên, các ông tướng," Cassie thúc giục. "Để mình còn đóng cửa chuồng lại cho mấy bồ..."

Điều đó thật dễ hiểu. Cassie là người biến hình nhanh hơn cả. Và cần phải có người đứng ngoài khóa lồng lại.

Tôi nhắm mắt chính lại, cố tập trung tư tưởng, mặc kệ chiếc xe tải rung lắc. Tôi ráng chú tâm vào hình ảnh con tinh tinh. Và tôi cảm thấy mình bắt đầu thay đổi.

Hai chân trước của tôi tan biến, hai chân sau u cục lên thành đôi chân tinh tinh uy mãnh. Móng guốc của tôi tura ra thành bàn chân năm ngón. Cánh tay Andalite của tôi lồi lên những cơ bắp gỗ ghề. Bàn tay tôi tóp lại chỉ còn năm ngón sần sùi, dày cùi.

Tôi cảm thấy hai tiếng lộp bộp nho nhỏ khi hai trái tim tôi quyen vào nhịp đập trong trái tim duy nhất của tinh tinh. Trong người tôi, xương kêu rảng rắc, máu chạy rần rật, như một bản nhạc cùng hòa âm cho hệ thống chuyển đổi từ Andalite sang loài linh trưởng.

Mắt cuống của tôi đã thụt vào, biến mất hút trong cái đầu tinh tinh. Bên dưới cái mũi tẹt lét, cái miệng tinh tinh hiện ra, rộng ngoác, thô thiển và đầy răng.

Tôi quay sang liếc nhìn đám bạn trong cái ánh sáng mờ tịt trong khi lớp lông màu nâu lờm xờm mọc bao phủ khắp cơ thể.

"Urrgggh," tôi gừ rừ qua cái miệng tinh tinh, tóm lấy thanh chắn lồng, ráng nói nhưng không xong.

<Thật thú vị,> tôi nhận xét bằng giọng truyền ý nghĩ. <Mặc dù cơ thể này hao hao giống Người, nhưng chúng lại không có khả năng nói rành rõ.>

<À, đó là vì bồ chưa bao giờ thấy tinh tinh ra tranh cử tổng thống đấy thôi. Chúng thừa trí thông minh, chỉ bị cái là không thể đọc diễn văn cho lưu loát...> Marco để vào. Đương nhiên đó là một câu nói khôi hài. Dù vậy, tôi vẫn dự định sau này sẽ kiểm chứng xem tinh tinh có thích hợp với quyền công dân như Người hay không.

Tôi nhú con mắt tinh tinh lại vào ngo nguậy những ngón tay khỏe khoắn. Tôi cảm thấy như... Người. - tức là như một con Người thực thụ, cao một mét hai, nặng một trăm ký, cuộn cuộn cơ bắp.

Còn trí não? Tuy không đích xác là não Người nhưng nó cũng tương tự. Cũng trí tò mò, sự

hiếu biết và những cảm xúc đan bện vào nhau trong một tấm bản đồ chằng chịt. Chẳng giống tí nào với trí não chỉ biết mỗi bản năng đói ngấu nghiêng như cá mập, hay mù lòa chạy theo những gì bộ cảm biến thu được như dơi.

Tri giác? Khả năng tự nhận thức? Khả năng chứa đựng những ý nghĩ trừu tượng trong đầu? Không thể chắc chắn được. Khi biến hình, chúng tôi mặc nhiên thu nạp thêm bản năng thú, nhưng khi trí thông minh phát triển thì bản năng trở nên kém quan trọng.

Trí não tôi chỉ có chút ít phần dành cho bản năng. Và tôi ý thức được trong nó chứa đựng phần lớn sự hiếu biết.

Con tinh tinh có khả năng nhận thức được rằng cửa đã khóa, rằng nó không thể trốn thoát được. Nó cũng hiểu rằng cào cấu, gãi đầu liên tục cũng không thể mở được cửa, nhưng làm như thế sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Phần Andalite trong tôi bỗng cảm thấy muốn bịnh. Tôi biết tinh tinh rất gần với loài người trong nấc thang tiến hóa của Trái Đất. Sau đó tôi lại biết, chín mươi bảy phần trăm ADN của tinh tinh giống ADN của Người.

Quá gần với loài Người? Quá gần với loài nhạy cảm.

Hội Animorphs chúng tôi có một nguyên tắc: không bao giờ biến hình thành loài người hay những loài nhạy cảm khác mà không được phép. Phải chăng chúng tôi vừa mới vi phạm quy tắc đó?

Cassie đảo lẹ một vòng, gài kín các cửa chuồng lại. Sau đó, bạn ấy nghiêng người chun vô lồng, gần cái mắc Marco đã tìm ra chìa khóa. Bạn ấy thò tay ra ngoài thanh chắn, tự khóa cửa lồng lại và vứt chìa khóa xuống sàn...

"Hy vọng ông tài xế tưởng nó bị rớt xuống lúc bị xóc," bạn ấy nói.

Cassie biến hình với tốc độ chóng mặt.

Tôi quyết định hỏi bạn ấy về tinh tinh. Cassie luôn là người sẵn sàng trả lời về mấy cái vụ triết lý sâu xa.

<Cassie, tôi phân vân về lối hình biến này,> tôi nói. <Nó có phải là loài nhạy cảm không? Mình thu nạp nó có phải phép không?>

Bạn ấy nín thinh. Như thế không nghe tôi nói gì cả. Rồi bạn ấy hướng cặp mắt tinh tinh tối thui sang tôi. <Chúng có thể cho phép hay không á? Có khả năng không nhỉ?> Bạn ấy hỏi về hoa mỹ.

<Không phải thế. Tôi e rằng nó không thể hiểu câu hỏi đó,> tôi trả lời. <Nhưng bạn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà, Cassie. Đây có phải là loài nhạy cảm không?>

Cassie không nói gì và tiếng cười của Marco bật lên truyền qua đầu tôi. <Bồ không hiểu rồi, Ax. Coi, Cassie đang có nhiệm vụ riêng của nhỏ ở đây. Nhỏ muốn bảo vệ lũ tinh tinh. Bởi vậy

chuẩn mực đạo đức thông thường của Cassie không được áp dụng trong trường hợp này.>

Quả là một câu nói khó lọt tai. Nhưng Cassie vẫn một mực nín thinh không trả lời.

<Một sự im lặng bao trùm,> Marco mĩa mai nói. <Đúng kiểu của mấy người yêu động vật chó gì nữa. Họ quan tâm đến thú vật còn hơn cả con người nữa kìa. Nếu tội mình mà làm việc này vì lý do nào khác, dám Cassie sẽ giảng cho tội mình cả mớ quy tắc về việc không được sử dụng sinh vật có tri giác. Nhưng nhỏ đang nghĩ rằng nhỏ có thể bảo vệ lũ tinh tinh. Vậy đó, ề, nếu mà không vì lợi ích của bọn thú thì... ->

<Thôi đi, Marco, > Hoàng tử Jake cắt ngang.

Cassie vẫn im lặng tự phòng vệ.

Tôi vẫn không biết phải suy nghĩ theo hướng nào nữa. Tôi chỉ có thể chắc chắn rằng con người không tin tinh tinh là loài nhạy cảm. Rõ ràng là, nếu họ tin vào điều đó, họ đã không giam giữ chúng hay dùng chúng làm vật thí nghiệm.

Đúng, vậy mới hợp logic, tôi tự nhủ.

Mặt khác, cũng có vài trường hợp con người tư duy không hợp logic chút nào cả.

CHƯƠNG 9

Chiếc xe tải chạy chậm chậm rồi dừng hẳn lại.

Cánh cửa vừa dựng lên trên bản lề gỉ sét, ánh sáng buổi chiều liền ủa vào soi rọi thùng xe. Tôi nheo mắt và cò rúm vào góc lồng.

“Rồi rồi, lũ khỉ, chuẩn bị đi,” một người to con gù gù khi nhảy phóc vào xe tải.

Tôi nhìn xéo qua hắt, thấy gã người thứ hai đang kê một cái thang nối xe tải với một ô cửa lớn mở toang. Ô cửa được nâng lên cách mặt đất gần một mét, trùng với chiều cao của sàn xe tải. Điều đó chứng tỏ loài người đôi khi cũng biết lo xa, tính toán trước đó chứ.

Ngay bên trong tòa nhà, có ba người đàn ông mặc da nhân tạo lỏng lẻo màu trắng. Ngay dưới chân họ là một xe trượt bằng kim loại có gắn bánh xe.

Marco và tôi ở trong lồng gần cửa nhất. Một trong hai chúng tôi sẽ đi trước tiên.

Mấy người đàn ông lặc lè khiêng lồng tôi lên, đặt vào xe trượt. Xong xuôi, họ đẩy tôi chạy dọc theo cầu thang.

Tôi lồng lộn giãy giụa đằng sau thanh chắn. Liệu tôi có cư xử đúng không nhỉ? Tinh tinh thường làm gì trong trường hợp này?

<Tất cả mọi người hãy nổi điên đi,> Cassie chỉ dẫn. <Tinh tinh sẽ nhảy đong đong lên rồi sau mới quen dần.>

Tiếng bánh xe trượt ép vào thang chuyển kêu lạch cạch, rung lắc cả chân tôi và chạy thẳng lên tận xương sống.

Qua ngưỡng cửa mở, vào bên trong tòa nhà, ba người đàn ông liền thò tay ra lái cho xe trượt quẹo cua qua hông.

HooHoo He-YAH! He-YAH! Heeee!

Căn phòng này đầy tinh tinh. Xung quanh tôi, chúng la hét chí chóe, rú rít cuồng dại và nhảy thình thịch trong những cái cũi được gắn chặt vào tường bằng gổi đỡ thép. Rõ ràng, chúng nổi quạu vì sự xâm nhập của bọn tôi.

Bánh xe rít kin kít, nghiêng vào sàn nhà rồi dừng lại bên ngoài một cái lồng không. Tám chiếc lồng áp vào tường thành hai hàng ngang, cùng bên với ngưỡng cửa. Khi vào lồng rồi, tôi không thể nhìn được ai đang tiến vào phòng nữa.

Một ông có râu quai nón xám và đôi mắt hí màu xanh động mạnh vào thành cũi. “Xin chào, đồ ngáo. Cô gái ngoan. Xem mày cư xử thế nào nào?” Hắn chìa ra một chiếc bánh quy lắc rắc chấm trắng.

Tôi cẩn thận ngửi hít. Đường.

Đây là cách đối xử ngọt ngào? Đúng vậy! Nhưng liệu món này có lợi cho tim và ít chất béo? Trong chương trình *Thông Điệp*, tất cả mọi thứ đều phải lợi tim và có hàm lượng chất béo thấp.

Món nào là khoái khẩu với tinh tinh? Tôi chắc chắn trí não tinh tinh muốn bánh quy. Đúng rồi!

Tôi chớp lấy.

Hắn mỉm cười và mở cửa lồng ra. Tôi cứng người lên, từng sợi cơ bắp gồng chặt trong tư thế sẵn sàng. Bỗng tôi cảm thấy cái miệng tinh tinh chuyển phất từ vẻ nhăn nhó trước người lạ sang nỗi sợ hãi vô bờ, hàm bạnh ra.

Răng môi nhồm nhoàm nhai miếng bánh quy tuyệt vời nhất trên đời.

Tên Người đột nhiên chồm nhanh lên trước. Một tay hắn nắm túm cái vòng dây cổ tôi, tay kia nắm một cái bàn tay to tướng của tôi.

Chắn chắn là con tinh tinh rất sợ, nhưng nó lại khoan khoái thưởng thức bánh quy. Buồn thay, cả người Andalite cũng thích nốt...

“Ồ, đồ bí lù,” gã râu xồm thù thì. “Đi nào!” La quá! Khi gã kéo tay tôi, tôi thấy mình ngoan ngoãn đi theo không hề kháng cự. Chân tôi miết mạnh xuống sàn cũ, bàn tay còn lại nắm lấy phía trên cửa và đu mình lọt vào chiếc lồng đối diện.

Khi tôi đã qua lồng khác, lại thêm một ổ khóa nữa được bấm vào. Tôi tỉnh bơ nuốt chửng miếng bánh cuối cùng và ngồi xuống.

“Giỏi lắm, bé ngoan,” gã đàn ông nói và đưa tôi một chiếc bánh nữa, trong khi mấy người khác đẩy cái lồng cũ của tôi đi. “Xong rồi, đến con tiếp theo.”

Tôi điềm nhiên nhìn bọn chúng dỡ các ban của mình ra. Hình như tôi đang ở trong phòng giam giữ. Khắp phòng lấp đầy những miếng hình vuông màu trắng, bóng loáng. Tôi tin chắc đó là gạch men. Ngay giữa sàn nhà có một lỗ thoát nước.

Hai bên bức tường dài của căn phòng hình chữ nhật xếp kín những chiếc lồng diện tích khoảng hai phẩy tư mét vuông. Một cái lồng chừng hai mét tư chiều cao và bốn mét rưỡi bề rộng, dựa sát vào bức tường ngăn bên phải tôi. Ở phía tường ngăn bên trái tôi là một cái bàn kim loại chất đầy sọt đựng giấy. Sát kề cái bàn là một khung cửa kính mờ sương. Trong chiếc lồng lớn không nhốt thứ gì hết, chỉ có một cái xích đu bằng bánh xe cao su màu đỏ và một sợi dây thừng to có một vài mối gút. Các bức tường bê-tông đều lem luốc những màu lờ lợc, bôi vẽ nguệch ngoạc.

Tiếng ồn ào thật khủng khiếp, tôi cúp rúp ngồi tựa vào cuối lồng, đưa tay bưng tai, hoàn toàn bị áp đảo tinh thần. Ít nhất hai mươi con tinh tinh cùng đồng thanh kêu thét, gầm gào và động thùm thụp xuống sàn lồng. Chợt, tôi giật mình ngược lên, thì ra con tinh tinh đối diện đã tu một ngụm nước từ cái chai bẹp dúm và phun tung tóe về phía tôi.

Chúng đã nhận ra tôi rất khác chúng sao? Rằng tôi không phải là tinh tinh chẳng? Không kịp suy nghĩ, đột nhiên tôi rú lên thê thảm, hành sự y như tụi tinh tinh thật. Sau đó tôi quay ra nhìn cánh cửa vừa bật mở.

<Tui vô tội, tui nói rồi!> Marco kêu la bằng giọng truyền riêng khi bạn ấy bị đẩy vào trong phòng. <Tui không thể bị nhốt được! Tui vô tội! Mấy ông làm người rồi! Không được khóa tui lại! Tui muốn gọi luật sư!>

<Một câu hỏi bự chẳng nè: tui mình làm gì ở đây?> Cassie nói, sau khi từng đứ trong nhóm chúng tôi được đẩy vào cạnh nhau.

<Tụi mình sẽ biết thôi. Ngay khi mấy gã huấn luyện thú này bỏ đi,> Hoàng tử Jake nói.

<Tíc-tắc,> Rachel lầm bầm. <Tụi mình biến hình cũng kha khá thời gian rồi đó.>

“Hãy rời khỏi khu nhốt tinh tinh,” một giọng nói vang lên.

<Loa phóng thanh đó,> Cassie bảo. <Nhìn tụi huấn luyện thú kìa!>

Mấy con Người quày quả hướng ra cửa, như thể muốn đi khỏi đây thật mau. Tôi đoán chắc là họ phải đi tới một nơi nào khác. Các bạn tôi cũng dự đoán như vậy.

Nhưng chúng tôi đoán sai lè.

<Cassie. Bỏ hoàn hình rồi mở lồng cho vài đứa bọn mình thoát ra được không?> Hoàng tử Jake hỏi. <Mấy đứa còn lại vẫn tiếp tục là tinh tinh, phòng trường hợp có người quay trở lại.>

<Xong ngay,> Cassie mau mắn. <Ax và Marco có thể xâm nhập vào máy tính đằng kia. May ra chúng ta sẽ khám phá được đôi điều về phòng thí nghiệm này.>

À, nãy giờ tôi không nhận ra dàn máy tính. Nó nằm ngoài tầm nhìn của tôi mà. Cassie bắt đầu hoàn hình thật nhanh.

Tôi ngấm ngấm xem mình sẽ thấy gì ở máy tính. Dù tin rằng mình có thể bẻ gãy bất cứ hàng rào an ninh nào của bọn Yeerk, nhưng khi vào được rồi, chưa chắc tôi sẽ tìm thấy cái gì.

Tôi ngấm những nét loài người mềm mại của Cassie hiện ra từ con tinh tinh. Bộ lông lờm lờm tan chảy, tạo thành làn da loài người đặc trưng của bạn ấy. Ngấm đôi chân dài ra và cánh tay trở nên mảnh mai của bạn ấy.

Tinh tinh là một minh chứng không ngờ của sự tiến hóa. Nhiều con Người cho rằng tiến hóa liên quan đến sự tiến bộ. Dĩ nhiên không phải vậy. Nó chỉ đơn thuần liên quan đến khả năng sinh tồn. Những khả năng cá nhân dần giảm đi trong quá trình chọn lọc của tự nhiên để tồn tại. Rõ ràng là con Người yếu hơn tinh tinh. Nhưng não của họ phát triển hơn nhiều.

Ồ, quả là có phần phát triển hơn rất nhiều.

Khi Cassie vừa là Người thì cánh cửa lại bật mở. Tôi đã nhận ra sai lầm của chúng tôi ngay lúc cái móc cửa khẽ phát ra tiếng động. Không phải mấy tay huấn luyện thú rời khỏi phòng là do bọn họ phải đi tới một nơi nào đó mà là do mấy gã ấy không muốn ở đây.

Và khi cửa mở, tôi đã biết lý do tại sao.

Nếu có bất cứ mảy may nghi ngờ nào về việc phòng thí nghiệm này có phải do tụi Yeerk điều hành hay không, thì cái sinh vật đang bước vào qua cánh cửa, theo sau là ba tên Mượn Xác Người ghê gớm đang khúm núm kia chính là câu trả lời.

Hắn nghênh ngang bước vào phòng. Vênh váo, khệnh khạng rất đúng kiểu bá chủ của hắn.

Hắn mang hình hài Andalite. Cơ thể vật chủ của hắn là một chiến binh dày dạn tên là Alloran-Semitur-Corrass.

Nhưng ông ấy không còn là Alloran oai hùng nữa. Hắn cũng chẳng phải là Andalite, ngoại trừ

cái vỏ bề ngoài.

Hắn là Visser Ba. Tên Sâu Bọ. Tên Mượn xác-Andalite duy nhất trong dải thiên hà.

Tôi không thể cưỡng nổi ý muốn chồm lên thanh lồng. Nhưng Visser Ba không hề chùn bước.

<Cassie bị lộ mất!> Rachel truyền ý nghĩ riêng thẳng tới chúng tôi.

Cassie ở xa cửa nhất. Nhưng chỉ hai bước nữa thôi, Visser Ba sẽ trông thấy bạn ấy.

<Mình đang biến hình trở lại thành tinh tinh đây,> Cassie đáp. <Nhưng...>

<Hãy đánh lạc hướng!> Hoàng tử Jake thét.

Hoo-hoo-hoo! E-yah! E-yah!

Chúng tôi bắt đầu rít rống om xòm, nhưng Visser Ba ngó lơ. Chúng tôi đã bị nhốt lại. Chúng tôi là loài hạ đẳng. Gã Yeerk Visser chẳng thèm đếm xỉa đến chúng tôi. Thực ra trông hắn như đang chán chường. Như thể là hắn đang phải làm cái nhiệm vụ chán ngắt.

Tất nhiên! Đây chỉ là một chuyến thanh tra, thị sát thường lệ của hắn thôi. Chỉ vì quá xui xẻo nên chúng tôi mới đụng phải hắn. Và trong hai giây nữa, vận rủi này sẽ biến thành tai họa chết người. Chúng tôi sẽ bị nhốt trong cũi mãi mãi.

<Ném phân vào hắn đi!> Marco thành linh hét lên.

<Cái gì?>

Marco quét tay xuống đáy cũi bẩn thỉu, vốc lên một nắm... phân.

Một cú quăng chớp nhoáng... Sản phẩm đó bay đánh vào... đáp ngay giữa mặt Visser Ba.

<Chơi hắn đi!> Marco lại la lên.

Tôi quét hai bàn tay tinh tinh xù xì xuống sàn, vụn hết sức hất thứ chất thải kia lên. Kết quả: một đồng lầy nhầy đậu ngay mắt cuống của Visser Ba.

<A ha!> Tôi gào lên sung sướng.

Đó là một chiến thuật khác thường. Một chiến thuật tuyệt vọng. Nhưng tôi nghĩ nó rất đáng hài lòng.

Mấy đứa chúng tôi hè nhau hốt ném chất thải sinh học. Thấy thế, những con tinh tinh thật cũng khoái chí hưởng ứng trò chơi.

Phân bay léo nhéo lên trời.

Trong vòng vài giây, Visser Ba bị ném túi bụi, mờ cả mắt. Cả đám bầy xậu của hắn, lũ Mượn xác-Người cũng chịu chung số phận. Bốn tên hốt hoảng chạy ù ra cửa.

<Đã ghê!> Rachel thích chí bình luận.

Cassie đã là tinh tinh trở lại.

Mẹo nhỏ của chúng tôi đã thắng lợi vẻ vang.

Nhưng, từ ngoài cửa, giọng truyền như sấm rền của Visser Ba gầm lên.

<Giết hết chúng đi!>

Tôi bắn tia nhìn sang Hoàng tử Jake.

Chắc hẳn một tên Mượn xác-Người đã tranh luận với Visser.

Phập!

Cửa lại mở. Một gã Mượn xác-Người đổ ầm xuống sàn. Một bàn tay nảy tung tung trên nền đất, dừng lại bên cạnh hắn.

<Tao cóc cần quan tâm chúng là thú để thí nghiệm!> Visser Ba tức giận tuyên bố. Giọng hắn trầm xuống nham hiểm, đầy đe dọa và lạnh lùng. <Đù sao thì tao cũng sẽ đóng cửa nơi này. Pha Hai đã thành công. Đợt thí nghiệm này bỏ hết.>

"V-â-â-n-g, thưa Visser!"

<Vì vậy, tao muốn giết hết chúng nó! Mà mày có hiểu tao nói gì không?> hắn thản nhiên nói.

"V-Vâng! Vâng! Vâng, Thưa Visser!"

<Thế nào? Không cãi lại à? Mày không muốn chất vấn mệnh lệnh của tao à?> Visser Ba gằn giọng, đuôi vồng cong lên, lưỡi dao vươn ra trước, mơn trớn cổ họng của tên Mượn xác-Người.

"V-â-â-n-g! Vâng, vâng, thưa Visser!"

Gã Visser thu cái đuôi về, rồi cúi xuống lượm cánh tay bị đứt lìa của tên Mượn xác-Người xấu số. Hắn thích thú ngấm ngấm khúc thịt rồi quẳng đánh xoạch vào mặt người đàn ông bị thương. <Này! Gắn vào đi. Và hãy diệt sạch lũ sinh vật kia.> Hắn quay đi nhưng nghĩ sao đó lại ngừng phất lại. <Mang túi Taxxon từ phòng khổng chế vào đây. Hà có gì mà phải phung phí nguồn thịt tươi như thế này...>

Visser Ba biến mất. Một tên Mượn xác-Người cụp rụp ôm cánh tay mình. Và hai tên khác sợ xanh mặt.

Visser Ba không phải là tên thượng cấp thấy cần thiết phải tỏ ra thân mật với thuộc hạ.

CHƯƠNG 12

<Đó là tín hiệu cho tội mình vù khỏi đây,> Marco la lên.

Đám Mượn xác-Người còn lại cũng cút khỏi căn phòng. Chúng dẫm đạp lên nhau không thương tiếc để mau mau thực thi mệnh lệnh của Visser Ba.

<Hoàn hình!> Hoàng tử Jake hô. <Mau!>

Chẳng cần phải nhắc lại lần hai, cả bọn chúng tôi hoàn hình cấp tốc. Bọn Taxxon sắp tới ngay thôi.

Tôi hoàn hình thành Andalite. Cassie đã hoàn hình người xong và lại đang biến hình tiếp - có lẽ là ruồi hay rận gì đó, tôi không chắc. Tôi thấy râu và phần miệng kỳ quái thò ra, nhưng rõ nhất là bạn ấy đang teo rút. À, bạn ấy biến hình cho nhỏ lại để chui được qua những thanh giống.

Ra thoát rồi, Cassie lại hoàn hình Người và vớ ngay chùm chìa khóa, lập cập giải phóng một người Andalite và ba con Người. Chú điều hâu đuôi đỏ - Tobias chỉ việc bước qua thanh chắn là xong.

Sẵn đà, Cassie mở tiếp những lồng tinh tinh khác.

“Bồ làm gì vậy?” Marco hỏi bạn ấy.

“Mình thả chúng ra. Bồ nghe Visser Ba thét gì rồi đấy. Chúng sẽ bị giết.”

“Tất cả những gì tội mình cần làm là biến hình ruồi và chui qua khe cửa,” Marco nói gấp. “Bọn Taxxon mà tới đây thì... Hổng ai đếm tinh tinh đâu, nhưng nếu chúng đến đây mà không thấy gì để chén thì chúng sẽ nhận ra ngay là tội mình đã đột nhập vào.”

“Mấy bồ đi đi,” Cassie ương ngạnh. Mắt bạn ấy vụt sáng, quai hàm run run. Đó là dấu hiệu quả quyết của loài người.

“Marco nói đúng đấy,” Hoàng tử Jake quyết định. “Tội mình không thể để chúng chạy được. Nếu chúng biết tội mình ở đây thì chúng sẽ canh phòng nhà máy thịt hộp cẩn mật hơn - rồi tội mình sẽ phải khó khăn, vất vả hơn nhiều đấy...”

“Nhưng nếu chúng ta cứ ở trong lồng tinh tinh thì không sao,” Cassie tranh luận. “Chỉ khi là gấu xám hay cọp thì mới rắc rối. Ai muốn là tinh tinh nào?”

Tôi nhìn Rachel. Bạn ấy mỉm cười. “Mình xung phong.”

“Bồ cứ bênh Cassie chăm chặp hà...” Marco hậm hực.

Rachel lắc đầu. “Hổng phải. Chỉ tại mình thích làm tinh tinh chó bộ.”

Cassie đã biến hình tinh tinh được nửa chừng. Rachel làm theo. Tôi chờ xem Hoàng tử Jake làm gì.

"Mình chẳng có quyền hạn gì nữa rồi," Hoàng tử Jake lập bập nói rồi cũng biến hình.

Khi tất cả chúng tôi đã là tinh tinh thì cửa mở banh ra. Tên Taxxon đầu tiên ủa vào. Hàng chân kim của nó khua lạch xạch trên nền gạch. Cái miệng đỏ hoét há hóp. Hốc mắt sền sệt nhấp nháy.

Trên Trái Đất có một sinh vật rất giống Taxxon được gọi là rết, có điều nhỏ hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng tôi không tin rết lại ăn thịt đồng loại như Taxxon.

Cơ đói của Taxxon thật gớm ghiếc - dữ dội, khủng khiếp đến ngay cả tên Yeerk trong đầu nó cũng không thể chế ngự nổi. Taxxon ăn tất cả các loại thịt sống, kể cả thịt Taxxon.

Taxxon tàn bạo nhưng không mạnh lắm. Tuy vậy, nó có thể tấn công và giết chết một con tinh tinh đơn lẻ.

Nhưng những gì chúng đang đối mặt không phải tinh tinh. Chúng phải chiến đấu với những con tinh tinh do đám anh em thông minh và bạo lực hơn gấp bội của chúng đã hóa thành: Những con người thông minh.

Thứ đang chờ bầy Taxxon là những sinh vật hội đủ uy lực và sự lạnh lén của tinh tinh, cộng với tư duy chiến thuật của loài người.

“Sreeee!” Con Taxxon khè lên, ngửi thấy trước một bữa ăn thịnh soạn.

“Hoo-Hoo-Hoo!” Đám tinh tinh thật đáp trả chạy tán loạn trong lồng.

Sáu con tinh tinh chúng tôi bình tĩnh chờ. Tất cả đều tự trang bị cho mình đủ thứ vũ khí: tuốc-nô-vít, ghế, màn hình vi tính.

Con Taxxon đi đầu chồm lên, sẵn sàng bổ một phần ba thân trên xuống chúng tôi.

<Mấy bồ biết không, mình thực sự, thực sự ghét lũ Taxxon,> Rachel nói.

Tôi xông tới, đâm thẳng lên bằng cái mỏ lết vừa mới tìm được. Phần bụng dưới mềm xèo của tên Taxxon nổ bục ra như cái túi giấy.

SSRR-EEEEEE!

Rachel di chuyển mau lẹ. Bạn ấy lăn xuống phía dưới tên Taxxon và giật mạnh một trong những cái chân sắc nhọn của nó. Giờ thì bạn ấy đã có vũ khí.

Tên Taxxon lụm chụm ngó ngoáy hàng chục cái chân, ráng lùi lại. Nhưng quá trễ. Nó đã bị thương - máu trào ra.

Tại Taxxon còn lại liền xông vào tấn công đồng bào mình. Lũ Yeerk trong đầu chúng chỉ còn biết ngồi dòm cuộc tàn sát mà thôi. Không gì có thể ngăn chặn được cơn đói của Taxxon.

Hoàng tử Jake lay cánh cửa ngoài - cánh cửa dẫn tới xe tải. Nhưng cửa đã khóa trái.

Chúng tôi chỉ còn có mỗi một lựa chọn.

<Chạy thôi!> Tobias hét. <Chạy vượt qua chúng đi! Cứ chạy đại qua phòng thí nghiệm!>

CHƯƠNG 13

Chúng tôi chạy thực mạng. Bầy tinh tinh thật cũng luống cuống chạy theo. Được một quãng thì hàng ngũ của chúng rối loạn, dù Cassie và chúng tôi đã làm hết cách. Dẫu sao thì trí thông minh của tinh tinh - dù đã ở mức độ cao hơn các con thú khác - vẫn có giới hạn. Quá giới hạn, đến nỗi không đủ để nắm lấy tự do của mình.

Trong khi chúng tôi luồn lách chạy vắt chân lên cổ qua phòng thí nghiệm, thì đám tinh tinh thật lại rẽ ra, chiếm lĩnh bóng đèn và những đồ vật bóng loáng.

Tôi ước gì mình có thể mô tả lại những gì đã thấy khi cầm cổ chạy hết phòng này tới phòng kia, mong tìm lối thoát. Tinh tinh không phải là loài vật duy nhất bị bắt làm thí nghiệm. Ở đây còn có cả chuột, chó và nhiều loài khỉ nhỏ nữa.

Tôi liền hiểu ngay tại sao loài người lại dựng lên một tấm chắn độc đoán để phân biệt loài mình với những loài thú khác. Nếu họ cũng bị sử dụng tàn nhẫn như họ đối xử với các con thú thì từ duy nhất diễn tả đủ điều ấy là TRA TÀN.

Không nghi ngờ gì nữa, các phòng thí nghiệm vì mục đích y học cũng giống như vậy thôi. Việc của tôi không phải là phán xét loài người, nhưng hành vi của họ khiến tôi phiền lòng quá...

Tối hôm đó tôi tung tăng chạy ra đồng cỏ để ăn. Màn đêm đen kịt. Ngay cả những ánh đèn từ vùng lân cận, nơi bạn bè tôi sống cũng tắt ngúm. Mặt trăng duy nhất chỉ là một ánh bạc trên bầu trời. Cảnh vật Trái Đất khác với thế giới quê nhà của tôi một trời một vực. Nhưng tôi không còn lưu tâm đến những sự khác biệt ấy nữa.

Các sinh vật trên thế giới Andalite sống hòa đồng với nhau hơn các sinh vật ở Trái Đất. Tôi nhớ về chim *kafit*, con *hoober* và *djabala*. Chúng tôi dùng chúng để thực tập phép biến hình chứ không bao giờ nghĩ đến chuyện giam cầm, giết hay ăn chúng. Chúng tôi là những sinh vật cùng sống trên một hành tinh.

Như Marco hay Rachel có lần đã nói: Trái Đất là một chốn khắc nghiệt. Cuộc đấu tranh sinh tồn trên Trái Đất thật tàn bạo. Đây là hành tinh đầy rẫy những thú ăn thịt hung hăng được trang bị răng sắc, có lớp áo giáp bảo vệ, có móng vuốt có thể xé toang cơ thể Andalite theo chiều dọc.

Và tất nhiên, có cả loài người tiến hóa. Chỉ với móng vuốt yếu ớt, bàn tay láng trơn, da thịt mềm mại không được bao bọc, nhưng họ là kẻ thống trị.

Suốt hàng triệu năm, người Andalite không bao giờ phải e sợ loài khác. Với tốc độ tiến hóa và cái đuôi độc chiêu, chúng tôi thuộc vào hàng quý tộc trên thế giới của mình. Hoàn toàn khác với loài người - đôi khi ở nơi này nơi kia của Trái Đất, họ lại là con mồi cho những loài thú mạnh mẽ hơn.

Có lẽ điều đó đã giải thích cho thái độ quái gở, không nhất quán của loài người đối với các loài khác. Có loài được họ nuôi nấng, nâng niu, ấp ủ; có loài được họ bảo vệ thành những chiến dịch quy mô, rầm rộ; có loài bị họ tận diệt...

Nhưng kỳ cục là họ không ăn những loài thú dữ tợn, đe dọa mình, mà họ lại ăn những con vật hiền lành như là bò, cừu, dê. Dĩ nhiên chúng tôi cũng không chọn hóa thành mấy con vật hiền lành đó để chiến đấu.

Còn việc đối xử thậm tệ với tinh tinh, loài vật na ná giống như Người, lại gần giống với quan điểm về đạo đức của Taxxon - tức là ngược đãi đồng loại.

<Mi là người lạ từ hành tinh khác đến,> tôi nhủ thầm. <Và hơn nữa, mi vốn là loài ăn cỏ, chứ không phải loài ăn thịt.>

Có lẽ tôi không phải là người đánh giá cao những thói quen của Người. Tôi hiểu về sự tiến hóa của loài người đại để rằng: tổ tiên của họ ngày xưa sống thành những bầy đàn chuyên đi săn và họ không bao giờ bằng lòng với ý tưởng chỉ ăn cỏ.

Khi trở về lòng máng, tôi bật tivi lên sau khi chỉnh trang lại dây nhợ. Tôi đứng sát màn hình để chọn kênh, nhìn những màu sắc và hình ảnh lướt qua. Một phụ nữ đang hát. Một phát thanh viên trang trọng loan tin về một số người dân địa phương bị mất tích. Răng và kem đánh răng. Một chiếc bánh kẹp pho mát trông thật ngon lành.

Chẳng có gì đáng xem. Tôi tắt tivi đi.

Có tiếng vỗ cánh rột rạt phía trên đầu tôi. Tobias lướt xuống tìm chỗ đậu, móng vuốt quặp chặt một vật nhỏ màu đen, hình chữ nhật. Cậu ấy nhả nó ra rồi xò cánh lên đậu trên cành cây gần nhất.

<Một món quà cho chú nè, chú Ax.>

Tôi cầm cái vật hình chữ nhật đó lên. Ở một mặt của nó có những nút bấm màu xám ghi số và mũi tên.

<Cái gì vậy?>

<À, remote, cái điều khiển từ xa của tivi đó mà. Cháu đã phát hiện ra nó trong thùng rác.>

Remote tivi? Remote là gì nhỉ? <Cám ơn Tobias, nhưng chú không hiểu.>

<Bật tivi lên đi,> Tobias dang cánh ra và sà xuống. <Chú dùng nó để đổi kênh mà không cần phải rời khỏi ghế sofa... hay mặt đất.>

Tôi bật tivi lên và ngồi trở lại lòng máng, quá xa để với tới những nút điều chỉnh. Tôi chĩa cái remote ra và nhấn nút ghi mũi tên hướng lên trên.

Những hình ảnh và tiếng nói lấp loáng thay đổi khi chiếc remote đổi kênh. Tuyệt diệu! Thật tiện ích! Tôi sẽ tiêu tốn ít calory hơn vào việc chuyển đổi kênh. Và tôi cũng tiết kiệm được nhiều thời gian hơn...

<Ô, nhìn kìa! Chương trình *Những Người Bạn*.>

<Chỉ là phát lại. Ờ mà này...> Tobias nghiêng cái đầu điều hâu lảng mướt qua tôi. <Làm thế nào mà chú có nhiều kênh vậy? Chú có nối cáp đầu mà có thể coi được cả MTV và CNN nữa?>

Tôi ngược mắt lên khỏi tivi. Ca sĩ Phoebe đang chơi đàn ghi-ta ở trung tâm Center Perk. <À, chú có cái tiến thêm...>

Tobias lò dò tiến tới sát tivi và nhoài người nhìn ra phía sau. <Ô trời, mớ bòng bong này là cái gì vậy?>

<Thiết bị thu từ vệ tinh nhân tạo thô sơ.>

<Chú chế tạo chảo thu từ radio bể và hai lon soda cũ thôi sao... Đây là cái gì?> Tobias dùng mỏ quắp lên một mớ dây điện màu đen.

<Đó là loại dây mà loài người mắc ở trên những thân cây không cành. Rất tiện lợi. Hồi tối, trước khi đi ăn chú đã tìm thấy nó và lấy mang về.>

Tobias thả ngay sợi dây xuống. <Trời đất! Hèn chi khu vực nhà Jake bị cúp điện.>

<Cúp điện?> Tôi tá hỏa. <Cái dây này kiểm soát năng lượng điện hay sao?>

<Đúng vậy, trừ khi nó bị chôm để sử dụng cho mục đích cá nhân.>

<Thật kỳ cục! Tại sao nó không được bảo vệ chắc chắn hơn mà chỉ là mẩu dây tí teo này? Sự quản lý nguồn điện của loài người thật là cổ lỗ, sơ sài.>

Những Người Bạn đã hết. Nhưng tôi rất khoái xài remote nữa.

<Chú Ax, khoan khoan! Tua lại đi!> Tobias ngھn đầu về phía tivi. Tôi bấm trở lại kênh vừa vù qua.

“...không ai bị thương,” một phụ nữ tóc vàng nói. Bên cạnh cô ấy là một cái hộp nhỏ, chiều hình ảnh một con tinh tinh bị quật ngã, xua vào lồng. “Cuối cùng, bầy tinh tinh đã bị bắt vào lúc sáu giờ hơn. Xe cô trên đường *Thông Thoáng* bị ách tắc hai tiếng đồng hồ trong khi các nhà huấn luyện thú của Lâm Viên vật lộn với đám tinh tinh...”

<Lũ tinh tinh từ xe tải,> Tobias sẽ sàng nói.

<Những con được chúng ta thả ra,> tôi gật đầu.

“Không ai thông báo là có tinh tinh bị sống, nhưng có rất nhiều suy luận về xuất xứ của chúng,” người phụ nữ đưa tin tiếp. “Một nhân chứng cho biết đã tận mắt trông thấy chúng nhảy ra từ một chiếc xe tải, nhưng đến nay vẫn chưa tìm ra chiếc xe tải ấy...”

Tobias và tôi nhìn nhau. Tôi tắt tivi đi.

<Ồ, ít ra thì đám tinh tinh ấy cũng có cuộc sống tốt hơn,> Tobias bảo.

<Ừ,> tôi ngần ngừ. <Loài người thật là mâu thuẫn.>

<Đúng thế. Họ mâu thuẫn, chúng ta cũng vậy. Nhưng chú biết sao không? Ngày mai chúng ta sẽ phải đi thăm lò mổ. Vậy chúng ta tạm lơ nó đi nhé? Mình coi hài kịch đi thôi.>

Tôi gật đầu. Một thói quen tôi học được từ loài người. <Và cả *Thông điệp* nữa chứ!>

CHƯƠNG 14

Một lần nữa, trong khi các bạn ở trường học lịch sử, học xướng âm, giải những dạng toán giản đơn, và tiếp thu những khái niệm mù mờ thì tôi và Tobias bay lên thám thính nhà máy thịt hộp.

Một ngày mưa dầm dề thật khó nhọc cho đôi cánh làm việc. Và những gì chúng tôi cần phải quan sát càng đáng ngán hơn.

Hai chúng tôi gặp lại các bạn khác trong chuồng thú nhà Cassie sau giờ tan trường. Cassie đã bắt tay vào việc chăm sóc những con thú bị bệnh và bị thương. Hoàng tử Jake giúp bạn ấy dọn dẹp lồng.

Rachel lật lật xem ca-ta-lô - một loại sách trưng bày nhiều kiểu da nhân tạo cho loài người lựa chọn.

Marco hí húi làm “bài tập về nhà”. Bạn ấy ngược nhìn Hoàng tử Jake. “Nè! Là Molotov và von Ribbentrop[5] hay von Molotov và Ribbentrop? Hay cả hai đều von?”

"Không ai cả," Rachel nghiêm túc nói. "Là von Damme và von Halen[6]."

"Tức cười thiệt đó, Rachel. Ha. Ha. Và thêm "*Ha*" nữa nè. Nhưng cái mà tui đang làm đây là một bài tập làm bù *lũy thừa ba*. Đó là một bài tập làm bù cho cái bài tập làm bù mà tui dự định sẽ phải làm cho lần đầu tiên tui phải làm bài tập làm bù."

“Nào, nói xem mấy bồ đã tìm thấy gì vậy?” Hoàng tử Jake hỏi tôi và Tobias.

Tobias đang đậu trên rui nhà như thường lệ. <Chữ ‘Soviet’ không có ‘u’,> cậu ấy nhắc Marco.

Marco bôi xóa ngay chữ cái thừa đi và viết lại.

Với tất cả, Tobias loan báo. <Ừm, đó là một nhà máy thịt hộp tiêu biểu. Bò đi vào một đầu và hamburger đi ra đầu khác.>

<Chắc chắn đó là những con bò thiến,> tôi ngắt ngang. <Bò sữa đực là bò kéo trừ khi chúng đã bị thiến, trong trường hợp này là bò thiến... Bò thiến dễ bảo hơn. Mặc dù trong đàn bò này có cả bò thiến và bò cái.>

Tất cả mọi người, trừ Tobias, xoay qua nhìn tôi trừng trừng.

“Bồ nói gì?”

<Tôi đã xem điều này trên kênh *Thế Giới Động Vật*,> tôi giải thích. <Nhưng mà... thiến là gì vậy?>

“Ô-ô-ô! Mình không coi kênh đó,” Cassie lảng tránh. “Ax, bồ có nghĩ...”

“Tiếp đi...” Marco nói rồi vất chéo chân qua.

<Vấn đề nghiêm trọng đó là,> Tobias thông báo. <Không có trường tù ở phía trên nhà máy thịt hộp...>

<Vùng đó quá rộng lớn nên không thể phủ trường tù hết được,> tôi giải thích. <Như các bạn biết đấy, trường tù tiêu thụ cực kỳ nhiều năng lượng. Để mình dùng từ đơn giản nhé, nếu một cánh đồng rộng hơn ba ngàn mét khối theo thang đo của các bạn dùng khối năng lượng là x, thì một cánh đồng sáu ngàn mét khối theo thang đo của các bạn không dùng khối năng lượng là 2x, mà lớn hơn nhiều.>

"Nè!" Cassie nói giọng cảnh báo. "Mình thực sự đã hiểu lời giải thích đó rồi. Trước đây mình chưa bao giờ hiểu thuật ngữ kỹ thuật của bồ dùng cả. Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy ta?"

Tôi cảm thấy hài lòng vì đã thành công trong việc làm giảm độ phức tạp của các thuật ngữ đến mức đủ đơn giản để mấy người bạn Người của tôi có thể hiểu được.

<Không có trường tù. Tốt. Vậy chuyện nghiêm trọng là gì?> Hoàng tử Jake hỏi.

Tôi trả lời. <Bọn Yeerk gắn Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh ở tất cả các lối vào nhà máy - giống như chúng đã làm với các lối vào vũng Yeerk vậy. Đó là thiết bị được lập trình để triệt tiêu tất cả những mẫu ADN lạ, không được nhận diện. Thiết bị trong nhà máy thịt hộp sàng lọc và diệt tất cả mọi sinh vật, chỉ trừ bò thiến và loài người.>

<Tụi tôi thấy rất nhiều ruồi bị nướng giòn,> Tobias thêm.

“Vây, muốn vào thì tụi mình phải là bò à?” Marco hỏi. “Bò vào *lò mổ* ư? Có ai thấy có rắc rối gì với chuyện này không? Hãy giơ tay lên. Ai thích làm bò trong nhà máy thịt hộp nào?”

<Vấn đề thứ hai,> Tobias tiếp. <Bò bị nhốt giữ ở nơi khác, tại một bãi chăn thả cách đó hai dặm. Bọn Yeerk sẽ chất bò vào xe tải và chở đến nhà máy. Từ đó nảy sinh vấn đề thứ ba: Tất cả bò đều được đeo thẻ bài vào tai. Chúng không bắt đại bất cứ con bò nào, mà chỉ bắt những con cụ thể.>

“À, để kiểm kê đấy mà,” Cassie thốt lên. “Để theo dõi các vấn đề sức khỏe của bò.”

Hoác! Hoác! Hoác! Hoác!

Một con ngỗng la lên quàng quạc khi Cassie cố ấn viên thuốc vào miệng nó. “Vây chúng ta

cần làm gì? Một: phải hấp thu bò một cách chọn lọc. Hai: cần giật thẻ bài ra và đeo vào mình. Ba: phải vào xe tải đi suốt hai dặm mà không hoàn hình. Bốn: cần vào trong nhà máy thịt hộp mà không bị biến thành món bít tết Salisbury. Năm: phải tìm hiểu xem có cái gì ở đó mà Visser Ba định phá hủy đi.”

“Nghe thì dễ dàng đơn giản quá há. Chỉ việc xếp thứ tự một, hai, ba,” Marco nhí nhều. “Bồ quên mất điều thứ sáu: chúng ta sẽ là sáu con bò trong nhà máy thịt hộp.”

<Tôi đã quan sát kỹ lưỡng bò thiến rồi,> tôi nói. <Tôi không tin là chúng có khả năng chiến đấu. Chúng thậm chí còn hiền hơn cả bò cái nữa.>

Marco chỉ vào tôi. “Hãy lắng nghe quý ông đây này.”

“Không cần phải biến thành sáu con bò,” Cassie nói. “Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh không tiêu diệt được những loài nằm trong cơ thể bò.”

“Ê, đừng ám chỉ tới giun đũa à nha,” Rachel la rùm.

Cassie cười. “Không phải giun đũa mà là ruồi. Ruồi chui vào lỗ mũi bò. Có lẽ hai tụi mình sẽ là bò cho mấy chàng này là ruồi tá túc trong mũi.”

Tất cả mọi người cùng dòm Cassie lom lom. Kể cả tôi.

“Về cơ bản, tụi mình đã có một giải pháp. Tụi mình sẽ là thịt kẹp... và cắt mũi[7]...” Marco nói.

Hoàng tử Jake cười phá lên. “Tối nay chúng ta sẽ thâu nạp ADN bò và giật thẻ bài. Ngày mai là thứ Bảy. Chúng ta chính thức tiến hành vào buổi sáng. Ax sẽ làm *thịt kẹp* - để khi cần hoàn hình thì bọn Yeerk sẽ thấy Andalite chứ không phải Người. Tobias là miếng thịt kẹp thứ hai. Còn chúng ta...”

“...sẽ cưỡi chuyến tàu tốc hành cắt mũi bò,” Marco la rầm.

CHƯƠNG 15

Buổi chiều, mưa tạnh được một lát, nhưng đến lúc xẩm tối thì trời không những mưa mà còn nổi sấm chớp đì đùng.

Thời tiết xấu làm cho chiếc tivi của tôi không thu được sóng. Đó là một sự cố kỹ thuật vô cùng đơn giản, chỉ cần vài ba tiểu xảo là khắc phục được ngay. Nhưng như thế thì tôi cần phải tới khu thương xá, vào tiệm *Radio Shack*, mua một ít linh kiện.

Vả lại, tối nay tôi cũng không rảnh.

Chúng tôi bay trong đêm giá lạnh, tối hù, ướt át. Tôi trong lồng cú, một loài đi đêm tuyệt vời. Nhưng ngay cả cú cũng không ham bay trong mưa.

<A ha, cuộc đời những siêu anh hùng,> Marco ngân nga. <Một bữa tiệc linh đình.>

<Chúng ta sắp tới nơi rồi,> Tobias thông báo.

<Tốt. Tôi sắp chết đuối rồi đây.>

<Sao bồ cứ kéo nhèo hoài vậy, Marco? Mình còn khó nhọc hơn bồ mà,> Tobias cấm cản. <Mình vẫn cứ là điều hâu cơ mà - mình hồng phải là chim ăn đêm, mà chuyên lòng vòng ban ngày kia.>

<Đi lỏng[8] á? Bồ thử dùng Berberin[9] chưa!>

<Marco?> Rachel gọi.

<Gì đó Rachel?>

<IM ĐI.>

Chỉ có bốn chúng tôi. Hoàng tử Jake và Cassie bận việc gia đình không đi được. Tôi và Tobias cần thu nạp ADN bò thiên, còn Marco và Rachel đi theo yểm trợ.

Thật ra, tui tôi cần Rachel khuôn giùm “đồ đạc”. Trong số lồng chim của chúng tôi thì lồng đại bàng đầu bạc của bạn ấy mạnh nhất. Tuy vậy, bạn ấy phải khó nhọc lắm mới mang nổi thiết bị bấm thẻ bài vào tai bồ mà Cassie đã tìm ra cho chúng tôi.

Mắt cú nhìn xuyên màn đêm tỏ như ban ngày. Tôi thấy cả những hạt mưa rơi lấp ló xung quanh, thấy cả những vũng nước mưa bắn tóe lên thành xe hơi, rớt trên mặt đường trơn láng và trên những cành cây ướt lòng ròng.

Tôi thấy những con Người chạy nháo nhào từ cửa xe hơi tới mái hiên, lúp xúp dưới những vật che chắn ban sơ được gọi là dù.

Loài người không thích mưa. Tôi tin rằng đó là vì mưa làm cho mặt đất trơn trượt. Khi bạn luôn phải chập chững trên hai chân thì bạn sẽ bực dọc với bất cứ thứ gì khả dĩ khiến bạn khó đứng vững.

Chốc chốc chúng tôi lại thấy chớp nháng lên, phủ khắp màn đêm một lớp ánh sáng nhấp nhোang, xanh lét. Dĩ nhiên, theo sau chớp là tiếng sấm nổ ầm ào, khiến cho đôi tai cú nhạy cảm của tôi phải nảy dựng lên.

<Cánh đồng chăn thả ở phía trước,> Tobias thông báo.

Thị lực ban đêm của tôi tốt hơn của cậu ấy nhiều. Nhưng Tobias có kinh nghiệm bao quát và ghi nhớ thế giới từ trên không nhiều hơn tôi...

<Gần tới lúc rồi,> Rachel cấm cản. <Mình muốn thả cái khẩu súng bấm lỗ tai ngu xuẩn này xuống lắm rồi.>

Chúng tôi lướt về phía cánh đồng lầy lội. Rachel đáp xuống ngay. Bạn ấy thả khẩu súng bấm lỗ tai xuống bùn và bay tới đậu trên hàng rào. Tôi vẫn lơ lửng ở trên cao dù đã thấm mệt. Lúc

này là lúc tôi cần phát huy tác dụng của đôi mắt cú.

Chúng tôi cần phát hiện chính xác con bò thiến nào sẽ được chở đi vào ngày mai. Rất có khả năng là hai con đầu tiên trong số những con đã được gắn thẻ bài.

Thị lực của tôi căng hết cỡ. Tôi có thể thấy rõ mấy con số, nhưng ngất nổi trên đồng có nhiều bò quá, bò cái và bò thiến cứ lẫn lộn cả lên. Phải mất thời gian đây. Tôi phải bay ra khỏi cánh đồng để hoàn hình rồi lại biến hình, sau đó mới tiếp tục tìm kiếm được.

Cuối cùng tôi đã tìm ra hai con. May mắn là chúng không lang thang cách xa nhau.

<Đằng này nè, Tobias,> tôi hét lên. <Con màu nâu í.>

<Ừa,> Tobias đáp rồi vút khỏi hàng rào, bay tới đậu thẳng lên lưng con bò thiến. Bò ta đang nghịch cái đuôi mình. Nó chỉ quay cái đầu to tướng nhìn con vật đậu trên lưng mình một chút, rồi lại điềm nhiên ợ thức ăn ra nhai lại.

<Để ẹc à,> hồi sau Tobias nói. <Mình có khả năng trở thành bò rồi.>

Nhưng với tôi thì chẳng dễ chút nào. Muốn hấp thu ADN của con bò thiến, tôi phải chạm vào nó trong hình dạng Andalite của mình.

Tôi nghĩ chú bò sẽ không để ý tới sự có mặt của tôi đâu. Dù sao tôi cũng là loài ăn cỏ như nó chứ không phải là loài thú ăn thịt (dù tôi ăn cỏ theo kiểu khác hoàn toàn).

<Rắc rối to!> Đột nhiên Tobias hét lên. <Có ánh đèn xe hơi. Phía này!>

CHƯƠNG 16

Chúng tôi đứng bất động chờ đợi. Các bạn tôi căng mắt nhìn xuyên đêm. Một ánh chớp loằng ngoằng chẻ đôi bầu trời, soi sáng dòng xe cộ đang lưu thông.

<Có một chiếc xe tải ở đằng kia kìa,> Marco chỉ. <Cứ như nó đi rảo khắp các đồng cỏ vậy đó.>

<Trời tối thế này thì chúng trông thấy cái gì nhỉ?> Rachel tự hỏi.

<Chúng có thể đeo mắt kính tăng lực để nhìn trong đêm,> Marco đoán. <Thiếu gì thứ cho chúng thấy - một chàng Andalite chẳng hạn.>

<Tôi nghĩ nếu tôi hạ đuôi thấp xuống và ép hai cánh tay sát vào người thì sẽ trông rất giống bò cái hoặc bò thiến. Tôi sẽ không bị phát hiện đâu,> tôi gợi ý.

<Làm thử đi,> Rachel cổ động.

Tôi đáp xuống gần một bãi bò thiến. Chúng đứng quây tròn lại với nhau, thỉnh thoảng lại ồm lên những âm thanh trầm trầm. Chúng chẳng lưu tâm gì đến một bóng cú lẩn vào bãi của mình.

Tôi tập trung hoàn hình. Trong vòng vài giây, tôi đã nhô lên khỏi mặt đất bùn quánh rắc đầy phân bò. Lên, lên, tôi phồng lớn lên nữa. Lòng tôi đã ánh mượt màu xanh. Mắt cuống đã vươn ra trở lại, thật dễ chịu. Mắt cú nhìn ban đêm tuy tuyệt vời đấy, nhưng tôi vẫn không khỏi cảm giác thấy bất an khi không thể nhìn ra nhiều hướng một lúc. Giống như mù dờ vậy.

Thoạt tiên, tôi nghĩ bãi bò thiến sẽ hoảng sợ, nhưng hóa ra là không. Tuy vậy, chúng cũng quyết định lỉnh ra xa khỏi chỗ tôi. Tôi cố bám theo... nhưng thật không dễ gì với cái cẳng trước tí hìn dính nùi vào ngực và cẳng chân sau chỉ toàn móng vuốt.

Tôi đi liểng xiểng và vập mặt xuống bùn. Chóp nhá xoẹt qua. Sấm ì ầm. Tôi nghe tiếng Marco rừ rừ. <Hình như chiếc xe tải đang tiến thẳng tới đây. Tui chỉ trông thấy đèn đằng trước thôi.>

Tôi tiếp tục hoàn hình. Đến lúc này chỉ còn nước là phải cố làm nốt cho xong. Tôi cần phải là người Andalite hoàn chỉnh, có thế tôi mới có thể giả bộ đi tới đi lui y như bò thiến. Nhưng hiện giờ tôi vẫn còn là một khối đột biến gien dị dạng, ghê hờn.

Khi ráng ngoi ra khỏi vũng bùn, tôi bỗng thấy ánh đèn xe lấp loáng trong mưa, lúc này đã nhỏ hạt.

Tôi áp cánh tay vào thân mình, cụp đuôi xuống lưng và cúi đầu về phía trước - cố hết sức cho giống cái đầu bò thiến. Thậm chí tôi còn vặn cả mắt cuống ra trước để giả làm đôi sừng.

Chẳng phải là tồi, tôi tự hào quá đỗi. Nhưng cũng hơi kỳ kỳ. Bò thiến không phải là loài nhạy cảm. Khả năng giả bộ của tôi khiến Marco khoái chí.

<Ê nè Ax, sao dòm bỏ là tui muốn rưới nước sốt đặc biệt, rắc ít mè lên trên và xếp dưa chua, xà lách, củ hành xung quanh quá.>

<Xe tải tới kìa,> Rachel cảnh báo. <Chú ý, cái anh chàng giống bò kia.>

Tôi ráng giữ im tư thế và quay mình ngang ra phía đường. Trông tôi sẽ giống bò nhất ở góc độ này.

Rồi...

<Nó dừng lại!> Rachel thét um.

<Chú Ax, có người nhảy ra khỏi xe tải!>

<Tui không thấy vũ khí,> Marco nói cụt lủn. <Nhưng tui thấy... chai... bia.>

<Chắc là một nhóm sinh viên!>

Tôi có thể nghe rõ tiếng cười khúc khích, hơi man dại. Giờ tôi đã thấy những con Người - bốn cả thấy. Họ đang cố leo qua hàng rào vào cánh đồng. Một người ngã oạch xuống bùn. Những người còn lại cười rộ lên chế giễu.

<Họ đang tới,> Marco nói. <Cái này là sao hả? Họ không phải là lính an ninh, trừ phi tụi Yeerk cũng khoái bù khú như thế.>

Bốn thanh niên lợi phì phốp và đã trèo qua được nửa hàng rào. Một Người nhắm lưng một con bò thiến để nhảy lên, nhưng hụt. Anh ta té úm xuống, nằm ngửa luôn không nhúc nhích.

Ba Người còn lại hướng về phía tôi.

Nếu cụ cựa thì tôi không giống như bò thiến. Tốt nhất là tôi cứ đứng bất động. Có thể những con Người kia sẽ tỉnh bơ đi ngang qua tôi.

Nhưng hy vọng đó không kéo dài lâu. Họ đang tiến thẳng tới chỗ tôi - dù đi lão đảo và tập tễnh, nhưng rõ ràng là họ hướng thẳng tới tôi.

<Tôi phải làm gì đây?> Tôi hỏi các bạn. <Có nên tấn công không?>

<Í, đừng vội,> Tobias đáp. <A, mình biết họ định làm gì rồi. Cái đó được gọi là dựa-hơi-bò.>

<Ừ, đúng rồi!> Marco đồng ý. <Dựa-hơi-bò. Giống như tình huynh đệ thân ái í mà.>

<Các bạn giải thích cho tôi dựa-hơi-bò là gì đi,> tôi yêu cầu.

<À, đại khái là bò ra cánh đồng và... đội con bò lên.>

<Chi vậy?>

<Tui hông biết,> Marco thú nhận. <Nhưng nhìn chung điều đó liên quan đến sự say bí tỉ.>

<Kỳ vậy?>

<Bởi vì nếu tỉnh thì ai lại đi làm cái điều ngốc nghếch ấy,> Rachel bực mình bảo. <Tiếc là chúng ta không có bò mộng để giải quyết cái đám say xỉn này.>

<Một giây nữa họ sẽ chạm vào tôi,> tôi la vội.

<Thì dùng cái đuôi trừ danh của bò cắt đầu chúng đi,> Rachel gắt. <Chúng chẳng mất gì đâu.>

<Cắt đầu họ à?>

<Nhỏ nói đùa đấy!> Tobias nhắc.

<Có lẽ tôi sẽ làm cái gì đó nhẹ nhàng hơn,> tôi đề nghị.

Ba người say tới gần tôi và đứng sựng lại. Ngay cả khi dừng rồi mà thân mình họ vẫn cứ liêu xiêu, xẹo vọ như bị gió mạnh thổi.

“Con bò này quái đản quá, công tử ơi,” một người đàn ông la lên.

“Nó mà là bò á? Không, không phải, trừ khi tó...>

Phập!

Phập!

Phập!

Tôi vung đuôi ba lần.

Phịch! Phịch! Phịch!

<Bồ làm gì đó?> Marco hoảng hồn hỏi.

<Tôi lấy sống đuôi ghè họ đó mà,> tôi giải thích. <Tôi tác động một lực cần thiết lên đầu họ. Tôi tin là họ bất tỉnh rồi.>

<Chắc họ sẽ xỉu một hồi,> Rachel cười hinh hích. <Nào, Ax, hấp thụ một miếng phi-lê rồi đông thôi.>

<Đúng,> tôi tán thành. <Để tôi còn về nhà sớm kịp coi *Nàng Brady* nữa. Đó là câu chuyện về một phụ nữ hiền dịu sinh ra ba cô con gái xinh xắn...>

CHƯƠNG 17

Ngày hôm sau tôi cẩn thận thực hiện nghi lễ buổi sáng một cách trang trọng. Thành khẩn nhắc lại những lời thề về bốn phận, tự do, lòng trung thành, tôi dang tay ra và cúi đầu xuống rất chuẩn mực.

<Tiêu diệt kẻ thù, lời nguyện sâu sắc nhất trong tôi.> Tôi đứng thẳng, hiên ngang trong tư thế chiến đấu.

<Tôi, Aximili-Esgarrouth-Isthill, *lính nhỏ* của quân đội Andalite, xin dâng hiến cuộc đời mình.> Tôi quặp lưỡi dao đuôi vào cổ rồi thả lỏng ra. Nghi lễ đã hoàn tất.

Đúng như mục đích của nó, nghi lễ nhằm tiếp cho tôi sức mạnh và ý nghĩa cuộc sống vào mỗi buổi sáng. Dầu ở trên Trái Đất, tôi cũng vẫn phục vụ nhân dân mình - Andalite và loài người.

<Chú xong rồi chứ?> Tobias hỏi khi lộn nhào xuống từ bầu trời xanh thẳm. Mưa đã tạnh từ hồi đêm. Buổi sáng như thế này theo như loài người thì tuyệt đẹp: ấm áp nhưng không quá nóng, lộn cợn ít mây trắng nhưng không che khuất mặt trời.

<Rồi.>

<Có lẽ cháu cũng cần phải có nghi lễ buổi sáng,> Tobias trầm ngâm. <Tức là phải có gì đó có ý nghĩa, ngoài chuyện tránh né đạn chì và bắt chuột ăn.>

<Nghi lễ buổi sáng đã được xã hội Andalite áp đặt và buộc chú phải thi hành,> tôi giải thích. <Xã hội của cháu - xã hội loài người - không đưa ra những yêu cầu tương tự.>

<Trừ phi chú coi việc uống cà phê và nhai bánh mỳ nướng ngòm ngòm là một nghi lễ buổi sáng.>

<Chú thấy nghi lễ buổi sáng đôi khi cũng rất có ích. Chẳng hạn như vào ngày cháu sắp sửa phải xông pha chốn hiểm nguy. Nhưng nó cũng làm chú không coi được mấy câu chọc ghẹo giữa Katie Matt và Al.>

<Đó là những ai vậy?>

<Họ xuất hiện thường xuyên trong chương trình *Thời Nay*,> tôi đáp.

<À há. Đạo này cháu ít coi tivi...>

<Họ chuyên hô hào phải chú ý tập thể dục gọt bớt mỡ ở những vùng có vấn đề như đùi, bắp tay và eo...>

Tôi bắt đầu biến hình thành điều mướp. Vài phút sau tôi đã tung cánh bay lên.

Đã bay nhiều lần rồi mà tôi vẫn chưa coi đó là chuyện bình thường. Bước đi như Người rỗng rỗng là bất ổn và bấp bênh lắm, nhưng bay như điều hầu quả là một kinh nghiệm cực kỳ thú vị.

Tôi dang cánh, đập phành phạch, cụp móng vuốt vào thân và xòe đuôi ra. Đột nhiên tôi thấy mình không còn bị cột chặt vào mặt đất nữa.

Tôi và Tobias bay là là các ngọn cây cho đến khi bắt được một luồng khí nóng. Đó là một cột không khí ấm áp bốc lên từ hơi nóng dưới mặt đất. Nó làm no cánh và nâng bạn lên mà chẳng phải cố gắng vận sức gì cả.

Tôi bay ở độ cao chừng ba chục mét - đủ cao để tránh được những con mắt tò mò, tọc mạch của con Người bên dưới. Tụi tôi bay tới khu chẵn thả, nơi hẹn gặp các bạn khác.

Càng bay tôi càng thấy dễ chịu hơn. Giờ tôi đã thấy quang cảnh đồng cỏ. Loài người có khuynh hướng sống chen chúc với nhau - các thành phố là khu đông đúc, tù túng nhất. Ra khỏi vùng trung tâm chật chội là tới vùng thoáng đãng hơn, gọi là vùng ngoại ô. Qua khỏi ngoại ô, bạn sẽ thấy những cánh đồng bát ngát hoặc những khu đất trống thừa thớt nhà cửa.

Theo Marco thì đó là “Vùng Hũ Nút” hay còn gọi là “Hóc Bà Tó”. Đồng gia súc chúng tôi tới nằm trong vùng giáp ranh giữa ngoại ô và Vùng Hũ Nút.

Kia rồi, có mấy con chim săn mồi khác đang lượn lơ trên khoảng trời phía trước. Tôi nhận ra Rachel trước tiên nhờ đôi cánh đại bàng đang rộng. Hoàng tử Jake trong hình biến chim ưng Peregrine, nhỏ nhất nhưng nhanh nhất...

Chúng tôi cùng bổ nhào xuống cánh đồng. Kế hoạch rất đơn giản: đêm hôm trước chúng tôi đã dùng súng bấm kim tháo thẻ bài ra khỏi tai hai con bò thiến. Giờ Tobias và tôi sẽ biến thành bò để Cassie gắn thẻ bài vào tai. Chúng tôi đã giấu sẵn súng bấm tại hiện trường.

Một kế hoạch đơn giản.

Hoặc chúng tôi tưởng thế.

CHƯƠNG 18

Phần việc của tôi và Tobias tương đối dễ. Chúng tôi chọn một đám bò thiến rồi chen vào đậu trên đồng bùn chính giữa chúng. Tụi bò chẳng chú ý gì đến chúng tôi. Hoàng tử Jake lượn trên không cảnh giới. Cassie, Rachel và Marco đậu rải rác bên ngoài bãi, hơi tách xa nhau để không ai ngờ vực về một lũ chim săn mồi tụ tập tại một chỗ.

<Để cháu làm trước cho,> Tobias xung phong. <Rồi cháu sẽ canh chừng cho chú.>

Tôi thận trọng để không bị mấy con bò thiến xéo bẹp, trong khi Tobias bắt đầu biến hình.

Biến hình là một chuyện không thể đoán trước. Nó không phải luôn diễn ra theo một trình tự hợp lý. Những bộ phận khác nhau biến hình với tốc độ khác nhau, theo thứ tự khác nhau.

Lần này, cái đầu bò xuất hiện trước. Trông nó, nói theo kiểu nhẹ nhàng nhất, là quái dị. Cái mỏ khoằm cụt ngắn của Tobias mềm oặt ra và bắt đầu nhô ra. Nó phồng to ra và nhão nhoẹt. Chẳng mấy chốc nó trông chẳng hơn một mớ thịt lùng nhùng không có da bọc. Làn da của cậu ấy vẫn được một lớp lông vũ màu nâu bao phủ.

Đôi mắt điều hâu dữ tợn của Tobias căng tròn xoe ra, ạng nước. Nhìn chúng không còn dữ dằn nữa mà... ngu ngơ.

Cậu ấy vẫn tiếp tục phình tướng lên nhưng lông lá vẫn còn nguyên, chúng chỉ tan chảy vào phút cuối.

Móng guốc bò hiện ra ở cuối móng vuốt điều hâu nhỏ tí của Tobias. Chót cánh bắt đầu cong lại và cũng tạo ra móng guốc. Sau đó cánh dẫn ra thành cẳng chân bò.

Cuối cùng Tobias cũng thành bò thiến trọn vẹn. Hơi dềnh dàng và có vẻ bứt rứt.

<Tobias? Coi chừng cháu dẫm lên chú đó.>

<À xin lỗi... cháu... không biết. Cháu chỉ cảm thấy chồn chân chồn cẳng thôi. Cứ như cháu đang bực bội và muốn đi kiểm rắc rối vậy.>

<Cháu thấy bản năng bò thiến có khó kiểm soát không?> Tôi hỏi.

<Không khó. Nó chỉ khiến cháu ngạc nhiên thôi. Cháu thấy lốt bò rất thoải mái, thư thái. Nào... tới phiên cháu.>

Tôi cần phải thực hiện hai thay đổi, chứ không phải một. Đầu tiên, tôi phải hoàn hình Andalite. Lũ bò thấy thể liền tản đi hết khiến tôi bị lòi ra. May mà Tobias đã khụt khịt xua chúng vào và đi dạo loang quanh vòng ngoài nên tụi bò thiến mới chịu đứng yên.

Thật kỳ dị. Cứ như đám bò sợ Tobias vậy, hoặc ít ra chúng cũng cung kính cậu ấy. Rất có thể đó là dấu hiệu rằng chúng tôi đã gặp rầy rà, nhưng tôi chưa quen phân biệt giữa bò thiện với bò cái nên không nhận ra đó là rắc rối gì.

<Xe tải tới,> Hoàng tử Jake thông báo. <Nó vẫn còn ở trên đường lộ, nhưng chúng ta phải lên.>

Cassie vội băng qua cánh đồng về phía chúng tôi. Dĩ nhiên như thế là rất nguy hiểm. Loài người vốn hay mặc những bộ đồ da nhân tạo nhất định trong những trường hợp nhất định. Trong khi đó, Cassie lại đi chân đất và chỉ mặc đồ biến hình “bó sát”, không thích hợp cho dịp này chút nào.

"Cô gái da đen chân trần trong bộ đồ biến hình “bó sát” đang lê chân qua đàn bò,” Cassie đã nói."Trông thật thanh bình."

Tôi đã là người Andalite hoàn chỉnh, cố giữ cho thân trước núp kỹ đằng sau con bò - Tobias.

Sự thay đổi này không đáng kể so với những lần trước tôi từng trải qua. Tôi đã có sẵn bốn móng guốc rồi. Nếu không nặng lên gấp ba thì tôi nghĩ mình gần như không biến đổi gì cả.

Dù vậy, cũng có vài thay đổi. Cái đuôi bò đầu thể giống y hệt đuôi Andalite - nó chẳng gây nguy hiểm cho bất kỳ ai.

Dĩ nhiên, cánh tay tôi héo quắt lại, tụt lút vào cơ thể tôi rồi biến biệt tăm. Một cái miệng rộng ngoác hiện ra, rồi đến hai cánh mũi tổ bố và đôi mắt ngây ngô, ướt rượt, đen lầy.

Không có gì nổi bật trong các giác quan bò. Khứu giác của nó cũng tốt nhưng không tinh tế như khứu giác chó. Nó nghe cũng được nhưng kém xa Người.

Điều kỳ khôi nhất là đôi mắt tôi tách ra hai bên mặt, giúp tôi có thể nhìn qua bên trái, rồi qua bên phải. Nhưng nếu nhìn thẳng ra trước thì chúng sẽ bị vướng cái mõm dài của tôi.

Nhưng Tobias sai rồi. Chẳng có gì bõn chồn trong lột hình này cả. Ngược lại là đằng khác, nó rất...

<Ừm... chú Ax, cháu nghĩ chú lộn rồi. Chú là bò cái.> Tobias nói.

<Đâu có! Chú là bò thiện mà,> tôi cãi phắt.

<Không, chú là bò cái. Chú có bầu sữa kìa. Chú đã hấp thụ sai loại bò rồi.>

<Ồ!>

Tôi lật đặt hoàn hình lại và hấp thụ một con bò thiện khác. Lần này tôi kiểm tra thật cẩn thận trước khi biến hình.

Và tôi thấy Tobias đúng thật. Tâm trí bò thiện không dễ bảo hay thụ động. Mà thật ra... tôi đang cáu tiết, với một lý do rất chính đáng: có một con bò đực ở gần đó (bò đực hawn hoi nha, hông phải bò thiện).

Lại có cả một con Người nữa. Nhưng cô ta không khiến tôi quan tâm.

Tôi nhìn chăm chăm vào con bò đực kia.

Nó nhìn lại tôi.

Tôi khịt mũi, xấn xỏ đi lòng vòng.

Coi bộ tôi đang nhìn mình trong gương. Con bò đực kia cũng vậy.

Không thể chấp nhận được. Cánh đồng này chỉ có chỗ cho một trong hai đứa tôi. Tôi cần phải tấn công và đuổi nó đi.

<Cassie!> Tôi nghe tiếng Hoàng tử Jake gọi xuống từ trên cao. <Coi chừng hai đứa nó xông vào quật nhau đấy.>

“Ừ ừ,” Cassie lầm bầm.

CHƯƠNG 19

“**A**x! Tobias!” Cassie tru tréo. “Thôi đi!”

Cô gái loài người mũm mĩm nọ vẫn xằng xái bước tới, len vào đứng giữa tôi và con bò đực.

Giờ tôi lại nghĩ có lẽ mình cũng phải tấn công cả cô ta nữa.

“Bò dễ thương. Bò ngoan. Ngooaann nào,” Cassie rừ rì bằng cái giọng êm ru lạ lùng. “Nghe mình đây các chàng trai. Chúng ta đã sai rồi. Mấy bò không phải là bò thiện để thịt, mà là... bò đực.”

Hoàng tử Jake nhào xuống, lượn sát mặt đất một vòng rồi quay trở lại chỗ chúng tôi.

<Trông mấy bò khác hẳn những con bò thiện khác,> Hoàng tử Jake bảo.

“Đúng thế,” Cassie nhỏ nhẹ bằng cái giọng nói với thú dữ. “Chúng ta quên mất một điều là: tuy mấy bò thân nạp ADN bò đã bị thiện, rất hiền lành, dễ bảo; nhưng về cơ bản, ADN của mấy bò vẫn là ADN bò đực...”

<Ra là thế. Hèn chi có sự khác biệt,> Hoàng tử Jake nói.

Họ đang nói về cái gì vậy? Thật rối rắm. Tôi hoang mang quá. Nhưng con bò đực kia vẫn đứng ì ra đó. Nó vẫn còn xâm phạm đồng cỏ của tôi. Tôi khịt, nó cũng khịt.

Tôi cảm thấy năng lượng réo rắt trong lòng. Sẵn sàng xông lên. Sẵn sàng hạ đầu, sục móng guốc xuống và xía thẳng tới.

“Nè Ax. Tobias. Nghe mình đây. Mấy bồ không phải là bò thiến mà là bò đực. Bò đực rất hay chiếm cứ lãnh thổ. Mấy bồ muốn đánh nhau ngay lập tức. Nhưng đó là sai lầm, là rất tệ hại.”

Hoàng tử Jake sàng qua và vút lên bầu trời. <Cassie! Xe tải sắp tới nơi rồi!>

Cassie gật đầu. <Nào, đây là lúc phải hòa bình. HÒA BÌNH. Ả Rập và Ix-ra-el. Mỹ và Nga. Trong lúc này chúng ta phải như vậy.”

Tôi nghe tiếng bạn ấy. Tôi hiểu bạn ấy. Nhưng tôi không thích. Tôi không thể cưỡng lại được sự thể rằng con bò đực kia đang quấy nhiễu tôi!

“Ax. Tobias. Mỗi người hãy lùi lại một bước.”

<Cassie, bồ phải chạy đi!> Hoàng tử Jake lo lắng bảo.

Cassie nhấp nhóm lắc đầu. “Nào nào, các chàng trai trẻ, các anh bồ giỏi giang. Lùi lại một bước. Nào nào, lùi lại. Lùi lại.”

<Họ đang chuẩn bị tấn công bồ đó, Cassie! Quá trễ, không tránh được rồi. Bồ cần phải hụp xuống và biến hình đi!>

“Ax? Tobias?” Cassie nói nhẹ nhàng, điềm tĩnh. “Mình nói... LÙI LẠI!”

Cả tôi và con bò đực kia cùng giật nảy người, lùi lại.

“Rachel, Marco, giúp mình với! Hai anh chàng này sắp sáp vào nhau nữa rồi.”

Cassie túm lấy sừng tôi và nhìn thẳng vào một bên mắt tôi. “Mình không có thời gian xử cái vụ nhắm nhí này. Chúng ta có dư phiền toái rồi mà. Bồ phải cố kiểm soát mình đi chứ. Làm ngay đi.” Bạn ấy vung khẩu súng bấm lên, kẹp tai tôi vào giữa và bấm - tôi nghe một tiếng tách trong tai kèm theo cảm giác thôn thốn.

Xong, Cassie quay qua và làm y vậy với Tobias. Thoáng chốc, hai chúng tôi đã được đánh dấu, ghi sổ. Cả hai bèn chấp nhận sự cố mặt của kẻ kia.

Tạm thời là như vậy.

Hoàng tử Jake lại sà từ trên trời xuống, đáp ngay giữa đàn bò thiến như tôi và Tobias đã làm hồi nãy. <Cassie! Biến hình mau! Bọn chúng sắp đến.>

“Chúng ta gặp phiền phức rồi,” Cassie than. “Các cậu ấy không phải là bò thiến.”

<Bồ nghĩ tội tài xế xe tải sẽ để ý à?>

“Gì cơ? Dĩ nhiên chúng sẽ để ý! Chúng có thể là Kẻ Mượn Xác, nhưng lỡ vật chủ loài người của chúng là những tay chăn nuôi gia súc giỏi thì sao?”

<Tôi mình biết làm gì bây giờ? Bộ chúng không bao giờ xua lăm bò đực vào lò mổ hay sao?>

“Ừm, nếu tới được đó thì chúng ta sẽ ổn. Vấn đề là làm sao qua mặt được đám tài xế đây? Không chừng nhiệm vụ của chúng là phải bảo đảm không được mang lộn bò đực. Mà bò đực rất dễ giở chứng. Mặt khác, lỡ chúng nhận ra thẻ bài có gì đó đáng ngờ thì sao?”

<Thôi thôi, lằng nhằng quá đi,> Hoàng tử Jake cấm cản. <Mình không muốn bỏ cuộc đâu.>

Một thoáng, không ai nhúc nhích gì, cũng chẳng ai nói năng chi... Bỗng Hoàng tử Jake nói một câu khiến tôi kinh hãi.

<Marco! Bò có lái xe tải được không?>

CHƯƠNG 20

Chiếc xe tải trờ tới, lù rù sục ngay giữa đồng bùn. Hai người đàn ông nhảy ra.

“Ê! Đó không phải là bò thiến,” tên tài xế la toáng lên.

Gã đi cùng gật đầu. “Ừ, không phải là bò thiến rồi.”

<Đương nhiên tui hổng phải là bò thiến rồi,> Marco nhăm nhắng. Bạn ấy đứng vụt lên từ sau tấm lá chắn tạo bởi tôi và Tobias.

“Đó là con khỉ đột!”

“Ồ ngu! Đó là một tên Andalite trong lột biến hình!”

Cả hai gã quay đầu ù té chạy. Chúng không chạy được bao xa. Rốt cuộc tôi cũng đã tìm ra mục tiêu cho thói hùng hổ của con bò đực.

Tôi đuổi kịp chúng cái một. Tức thì, tôi hạ thấp đầu xuống, vươn đôi sừng cong ra và húc vào một tên, rồi lại tên khác, vào bộ phận mà loài người gọi là “mông”.

Chúng chói với một chút rồi ngã sấp xuống. Marco lôi bọn chúng ra khỏi bùn.

<Ngủ đi nha,> Marco nhí nhố nói, khi bạn ấy cụng đầu hai tên đó lại với nhau, khiến cả hai cùng ồm ồm ra, bất tỉnh.

<Làm sao bảo đảm chúng sẽ không tỉnh dậy sớm?>

<Cởi hết quần áo chúng ra rồi tịch thu luôn. Chúng sẽ bị chậm bước,> Hoàng tử Jake đề nghị. <Để mình hoàn hình cái đã. Mình bự con nhất nên có thể mặc vừa quần jean và áo gió của chúng. Còn Marco sẽ lái xe tải...>

<Tại sao là Marco lái xe?> Rachel gặng hỏi.

<Cậu ấy có kinh nghiệm rồi mà...>

“Ôi trời, đừng nói thế,” Cassie rên rỉ. “Ba mình vẫn còn gắt um lên vì vết móp trên xe tải nhà mình kia kìa.”

<Để mình mang súng lục và cầm sổ sách của bọn chúng cho,> Hoàng tử Jake tiếp. <Tobias! Ax! Mấy bồ ráng thuyết phục tụi bồ thiện đi vào xe tải nha.>

Tưởng gì chứ việc này dễ ồm. Bọn bồ thiện sợ tôi và Tobias một nước. Chúng khá bằng lòng với việc đứng tách xa tụi tôi, dù rằng điều đó có nghĩa là phải trèo lên cầu thang và vào thùng xe tải.

Tobias và tôi chui vô sau cùng. Cassie và Rachel biến hình thành ruồi và lượn xiên xẹo, đậu vào mũi tụi tôi - Rachel trong mũi Tobias, Cassie trong mũi tôi.

Marco ấn tấm thân khỉ đột to đùng vào chiếc quần jeans và cái áo nỉ. Chẳng thể xỏ giày được, bởi không thể có cỡ giày nào vừa nổi chân cậu ấy.

Bộ da nhân tạo của Jake rộng thùng thình, nhưng dù sao thì bạn ấy vẫn là con Người. Bạn ấy đội một cái mũ - tức đồ trùm đầu - và kéo sụp xuống che hết gương mặt.

<Ồ, coi mòi được đấy,> Rachel nói bằng cái giọng mà tôi hiểu là mỉa mai. <Một chú khỉ đột diện đồ hiệu Levi's và một thằng nhóc mặc đồ khính của cha đi giao hai con bồ đực cho nhà máy thịt hộp của Yeerk. Hồng có chuyện gì kỳ cục ở đây cả.>

<Marco phải lái xe trong lối khỉ đột thôi,> Cassie bảo. <Ghế ngồi ngửa ra sau quá, cậu ta không thể với tới tay lái.>

<Tất cả mọi người xong chưa?> Marco hớn hỏ nói. <Thắt dây an toàn cả rồi chứ? Có ai muốn đi tiểu trước khi xuất phát không? Đi nào! Tụi sẽ không dừng lại giữa đường đâu nha.>

Bất chợt tôi cảm thấy một cú xóc kinh người. Chiếc xe tải chuyển động giật lùi rồi dừng phắt lại. Thêm một cú xóc nữa. Động cơ rống lên rồ rồ nhưng xe tải vẫn không nhúc nhích. Âm thanh tôi nghe được là tiếng sắt thép va vào nhau xủng xoảng.

<Chà chà,> Marco hét. <Bám chắc lấy. Quên đi. Ngày nay ai mà có bộ truyền lực tiêu chuẩn cơ chứ.>

Hình như Hoàng tử Jake nói cái gì đó với Marco, vì sau đó Marco la tướng lên. <Ê, sẽ không ai chết trên đường đi đâu. Tụi sẽ đưa cả bọn tới bến đàng hoàng. Tụi mình định đến đó mới chết mà.>

<Ngon há!> Tobias làu nhàu.

Lại thêm tiếng ồn đinh tai nhức óc. Đột nhiên, chúng tôi phóng vọt lên trước. Tất cả lũ bồ thiện đều ngã nghiêng. Chiếc xe lăn chồm chồm, băng qua cánh đồng. Marco hứng chí la. <Thấy chưa. Có sao đâu!>

<Để coi xem bồ ra đường cái như thế nào,> Tobias bảo.

Tôi nghe có tiếng vỡ vụn. <Cái gì đó?> Tôi hốt hoảng hỏi.

<Hàng rào í mà,> Marco đáp.

Vài giây sau, lại nghe thấy âm thanh tương tự.

<Lại thêm hàng rào nữa,> Marco hét. <Mấy bồ ngậm miệng lại. Tui đã kiểm soát được rồi.>

Thế là chúng tôi lù dù tiến ra đường cái. Nhìn qua thành xe bên phải, tôi thấy được rất ít cảnh vật bên ngoài. Tôi thấy cây cối chạy ngang qua, thấy nhiều cánh đồng khác cũng chặn thả bồ. Tôi thấy một chiếc xe tải khác bấm còi inh ỏi và người tài xế giơ một ngón tay lên tỏ dấu hiệu chào hỏi[10].

Tự nhiên tôi mang máng hiểu rằng không nên thấy xe cộ đi ngược chiều ở phía bên phải.

<Ê, ông đó tặng tôi một ngón tay!>

<Người ta làm vậy khi xe mình sắp sửa tông vào họ,> Tobias kêu lên. <Nhiều người hồng biết đùa gì hết á.>

Tôi thấy tòa nhà dài thấp lè tè của nhà máy thịt hộp. Bất giác tôi cảm thấy nhộn nhạo, nôn nao cả người.

<Sắp tới rồi,> Marco thông báo. <Con đường kìa. Chỉ cần queo... cần...>

Đột nhiên, xe tải lạng ngoặt một cái như điên. Tôi và đám thú trong thùng xe ngã dồn hết về bên trái.

Hàng ngàn ký bò xô về bên trái. Dù sao cũng giống như chiếc xe tải đảo về bên trái.

<Aaaa!> Marco hét toáng lên.

<Aaaa!>

CHƯƠNG 21

Chiếc xe tải không còn đi trên các bánh xe nữa. Nó nhổng hẳn qua trái, chỉ chuyển động trên hàng bánh xe ở phía này.

<Aaaaa!>

Toàn bộ bồ trong chiếc xe dạt hết về bên trái, chất đồng lên nhau. Sàn xe tải nghiêng dốc lên, tạo thành một góc kinh hoàng.

Chúng tôi sắp lập úp.

Tuy nhiên... xe tải vẫn tiếp tục chuyển động... trên một phía bánh xe.

Chậm... chậm chạp... rất chậm chạp... cái góc sàn xe bắt đầu dần. Chúng tôi từ từ nghiêng trở về bên phải. Bỗng...

RẦM! Chiếc xe tải đã trở lại trên tất cả các bánh của nó.

Thụp! Thụp! Thụp! Thụp!

Lũ bò, Tobias và tôi rút hết qua phải. Đến lúc này thì xe tải lại nghiêng qua phải, tuy không nghiêng dữ lắm.

RẦM! Xe tải đã thẳng thớm lại rồi. Chúng tôi tiếp tục bon bon trên con đường tới nhà máy thịt hộp.

<Y như James Bond!> Marco phớn phở la. <Điện viên 007.>

Kkiiiiiitt! Marco đạp thắng. Chiếc xe tải lao đảo trượt tới, rồi dừng phắt lại trước cổng nhà máy thịt hộp.

Số “hàng hóa” trong thùng xe đã được tái lập trật tự. Giờ tôi đã có thể nhìn rõ hơn ở bên trái. Tôi thấy hai người lính bông súng tiến lại gần xe. Trông họ có vẻ kinh hoàng - hình như cả sợ sệt, thần phục và kính cẩn nữa...

“Tụi mày điên hả?” Một tên lính quát.

“Đường xóc quá mà ông anh,” Marco đáp lời bằng cái giọng ồ ồ, khò khè.

Tôi giật đánh thót khi nghe bạn ấy phát ra âm-thanh-miệng. Chắc là bạn ấy đã hoàn hình Người được một phần rồi. Chỉ có Người mới đi qua cổng được.

“Xóc cái gì! Đồ điên! Tụi bay đáng bị nhốt giam trong phòng cao su!”

“Nè, hãy ký vào bản kê khai hàng hóa này đi,” Hoàng tử Jake nói, cố hạ giọng cho trầm hơn giọng thật của mình.

“Vào đi,” gã lính thứ hai xuề xòa. “Này, chừng nào tụi bay rời khỏi đây nhớ báo cho tụi tao biết để tụi tao còn mau tránh xa nha...”

<Ồ ồ, hay quá, chúng cho tụi mình vào rồi,> Tobias ủ rũ nói.

Khi tên lính vừa bước lùi lại, Marco lẹ làng biến thành khỉ đột ngay. <Tui thấy một cái cầu thang đằng kia. Chắc đó là nơi tui mình phải tới,> bạn ấy nói. Tiếp sau, chắc là để đáp lại Hoàng tử Jake, Marco bảo. <Ừa, tui chắc là sẽ quay đít vào cầu thang được. Tại sao lại không quay đít xe vào được nhỉ?>

<Trời ơi, sắp tệ hại lắm đây...> Rachel nói vọng ra từ lỗ mũi Tobias.

Xe tải chồm lên trước rồi ngừng. Lại chồm nảy lên trước rồi ngừng. Rủ lên thê thảm. Lạng oạt một cái. Ngừng. Rủ lên. Lạng ngoắt cái nữa. Ngừng. Xổ lên trước. Quẹo. Lùi lại. Ngừng. Rồ ga. Quẹo. Chồm lên trước. Ngừng.

<Mình nghe nói về quẹo ba điểm,> Cassie bình phẩm. <Nhưng theo mình thì cú quẹo này phải là ba mươi điểm.>

Quẹo. Lùi lại.

RẦM! Tất cả lũ bò thiếu đều dùn ra sau vì cú va chạm.

<Xong, tụi mình đã tới nơi,> Marco thông báo.

<Ui da! Lũ bò này đang mong ngóng một cái chết nhẹ nhàng êm ái sau chuyến xe này,> Rachel cất giọng nhăm nhăng.

<Tobias! Hãy nhảy mũi và thổi Rachel ra xa vài chục mét đi.>

Tôi thấy một người đàn ông to bự nhảy xuống khỏi bực và đi vòng ra trước xe tải. Hắn nạt nộ. “Mày học lái xe ở đâu thế, đồ khùng! Tao đá... Ừa! Tài xế đâu rồi?”

<Tụi mình biến thành ruồi rồi,> Hoàng tử Jake báo cho chúng tôi. <Quay lại đi.>

<Con bò nào cũng to bằng cả hành tinh. Tụi hổng phân biệt được đâu là mấy bò,> Marco kêu ca.

<Tobias, Ax! Nghiêng đầu làm dấu đi. Tụi mình muốn đậu vô đúng lỗ mũi mấy bò.>

Một tiếng cọt két rộn gáy nổi lên, cánh cửa thùng xe tải mở toang ra. Người đàn ông to xác và một người gày gò đang hội ý.

“Tao chưa bao giờ thấy ai lái xe kiểu đó! Chắc là tên tài xế chuồn rồi. Chắc hẳn hẳn say bí tỉ. Tên đó chắc bị điên!”

“Ê! Sao lại có bò đực!”

“Để tao... Hừ, giao hàng cái kiểu gì kỳ vậy? Điên thật!”

Tên gầy quắt nheo mắt lại hoài nghi. “Tụi thảo khẩu Andalite chẳng?”

Gã to con cười ngất. “Tao nghĩ tụi Andalite biết lái xe tải ngon ơ chứ đâu có gà mờ thế. Hơn nữa, tụi nó đâu có ngu đến nỗi biến thành bò thiếu hay thậm chí bò đực để vào lò mổ. Chỉ có lũ ngu mới làm vậy.”

<Mình cũng hổng phán câu nào chính xác hơn vậy đâu,> Marco lầm bầm.

Từ tòa nhà, một đồng mùi kinh khủng xông vô lỗ mũi tôi: Mùi máu. Phân. Máu. Xác động vật thổi rữa. Và máu.

Rất nhiều mùi máu.

Chúng tôi bước xuống cây cầu hẹp. Ba con bò thiến đi trước. Tiếp theo tới tôi. Rồi đến Tobias.

Ở đầu cầu trượt là một ô cửa vòm - Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh.

Con bò thiến đầu tiên đã tới đó. Tôi thấy một ánh đèn nháng lên, theo sau là âm thanh lèo xèo. Từ chỗ mình đứng, tôi không thể thấy rõ đằng ấy, nhưng tôi chắc chắn rận, bọ chết, ruồi và những sinh vật nhỏ đủ loại khác trên người con bò sẽ chết.

<Hãy chui thật sâu vào lỗ mũi tôi,> tôi chỉ dẫn cho các bạn - ruồi.

<Tui chui sâu đến nỗi thấy cả não của bồ nè,> Marco léo nhéo.

<Không thể có chuyện đó được.>

Tôi tiến tới Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh. Tôi cảm thấy hơi tê tê như điện dí vào. Rồi tôi đi qua.

<Marco? Cassie?>

<Tụi mình ổn,> Cassie lên tiếng. <Vô sâu thật lợi hại. Mình thấy một con ruồi thật thập thò ở ngoài lẩn đùng ra chết nè.>

<Tụi tôi vẫn ở đây, đang thưởng thức cuộc hành trình trong Hang Mũi Bò,> Marco báo cáo.

<Nào, sẵn sàng nha.> Hoàng tử Jake hô. <Chậm là gặp rắc rối liền đó.>

Giây sau, Rachel báo. <Tụi mình qua rồi!>

<Đi thôi!> Hoàng tử Jake ra lệnh.

Một cảm giác nhồn nhột nổi lên khi tôi thấy Marco và Cassie từ lỗ mũi mình vù ra. Bốn con ruồi biến vụt mất khỏi tầm nhìn, bỏ lại tôi và Tobias một mình.

Hoàn đoàn đơn độc.

<Chú Ax,> Tobias gợi chuyện. <Dạo gần đây chú có coi được chương trình nào hay hay trên tivi không?>

<Cháu định lôi chú khỏi nỗi sợ hãi bằng lời thoại chẳng ăn nhập gì đó hả?>

<Dạ.>

<Vậy thì... chú rất khoái coi *Gia đình Simpsons*. Chú chắc chắn họ không chiếu những chủng loài khác nhau của con người, nhưng sao chú thấy những hình ảnh Người bị cường điệu lên tức cười lắm.>

<À, đó là phim hoạt hình...>

<Phim hoạt hình, à ra vậy. Trông họ có vẻ là loài người nhưng lại thiếu số lượng ngón tay cần thiết.>

<Trời đất!>

<Gì đó!>

<Coi kìa! Coi kìa!>

Tôi nhìn lên. Tôi không thể nhìn rõ đằng trước mình vì bị những con bò khác che mất tầm nhìn. Nhưng khi cầu trượt tới khúc cua, tôi thấy một cảnh tượng kinh hoàng: hàng chục con bò bị treo ngược chân lên. Nhìn chúng như đang bay - thật ra là đang được chuyển đi dọc theo một băng tải phía trên.

Bay lơ lửng và đã chết ngắc.

Thật là một cảnh tượng gớm ghiếc. Một dây chuyền thật khó hiểu, đầy những hiện tượng và hoạt động khác nhau.

Bò không phải là loài thông minh. Thú thông minh mà ngửi thấy mùi máu sẽ hiểu ngay ra số phận tương lai của mình, và chắc hẳn đã lồng lên rồi.

Nhưng, có lẽ điều này cũng không phải nốt. Có lẽ thú thông minh hiểu rằng mình đã bị định đoạt và cố gắng đối mặt với điều đó thật điềm tĩnh.

Dù là gì thì tôi và Tobias cũng không phải là bò. Và không ai trong hai chúng tôi bị thiếu năng trí tuệ cả.

<Bỏ vụ này đi!> Tobias la.

<Chúng ta phải đợi các bạn khác quay lại,> tôi ráng nói.

Tiếng ồn càng lúc càng lớn hơn. Và càng gần hơn - ngay phía trước.

Tôi ngẩn cổ lên, cao hơn con bò thiện đấng trước.

Mới đầu tôi không hiểu mình nhìn thấy cái gì. Con bò đầu tiên đã tới chỗ trường khí lực đẩy hông cầu trượt vào trong, khóa con vật vào vị trí.

Một gã đàn ông quần cái cùm vào hai chân sau nó một cách điêu luyện.

Một tên khác cầm một khẩu súng lớn có mũi xy-lanh chọc vào đầu con bò.

Hắn bóp cò.

Pằng!

Khẩu súng nảy lên. Con bò lăn đùng ra. Trước trán nó hằn một lỗ to bố.

Ngay tức tốc nó được treo ngược lên không.

Tôi đếm còn hai con bò nữa thì tới mình và khẩu súng giết chóc.

Tôi đã từng đối mặt với cái chết trên chiến trường. Nhưng chưa bao giờ tôi lại là loài thú u mê chịu bị tàn sát cả.

<Chú đổi ý rồi,> tôi gào. <Chúng ta chạy khỏi nơi này mau.>

CHƯƠNG 23

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Không kịp rồi!

PĂNG!

Thêm một con bò thiến nữa gục xuống.

Tôi dùng dằng không chịu tiến lên.

“Tụi nó muốn gì thế này, sao lại chuyển bò đực đến?” Một gã đàn ông cần nhần. Hắn bước tới chỗ tôi, tay cầm một cái ống tuýp có hai cái ngạnh dằng đầu. Hắn chọc cái chĩa ba...

Zzaaappp!

<Aaahhhhh!>

Con đau không thể tưởng tượng nổi. Tôi tiến lên trước một cách vô thức. Gần hơn!

Tôi đã ngừng hoàn hình.

<Hoàn hình!> Tôi tự thét lên với chính mình.

PĂNG!

Con bò đang trước tôi ngủm rồi.

Tôi cố chống cự. Không! Không! Không!

Tôi tì chặt móng guốc xuống. Nhưng tôi lại đang hoàn hình - từ những móng guốc bò thô bụi, những móng guốc thanh tao của tôi hiện ra. Tôi có thể chịu đựng được trọng lượng của chính mình. Gã đàn ông cầm cùm sẽ thấy...

Nhưng có thể đã quá trễ.

Phụt!

Phụt!

Tên cầm xiên chọc xuống hai nhát. Một nhát trúng đùi tôi, một nhát thấp hơn, trúng bụng.

Đau kinh thiên động địa!

<Chú Ax!> Tobias thét rầm.

Tôi lão đảo... tôi loạn choạng... về phía trước!

Đầu tôi từ từ biến đi.

Phụុтт!

Phía bên hông cầu trượt bị ép vào, kèm tôi chặt cứng, không thể cựa cựa được.

Biến hình! Biến hình! Biến hình!

<Chú Ax!> Tobias thét. <Chú Ax! Chú Ax!>

Mắt tôi trào nước. Đầu tôi bơi bơi. Tôi bần thần, hoang mang, mất phương hướng!

Tôi nhìn qua bên phải. Khẩu súng đang lao thẳng về phía tôi. Tôi còn thấy cả ngón tay gãi đồ tể tì vào cò súng.

Chợt... một hình hài mới... to lớn... dềnh dàng... màu nâu ụp xuống từ sau lưng gã...

<Hãy! Bạn hiền! Hãy nghỉ ngơi nốt ngày hôm nay đi!> Rachel la và lẳng bàn tay gấu xám to đùng.

Tên cầm súng đổ oạch xuống.

<Tới đúng lúc quá hén?> Tobias bực mình quát.

<Xin lỗi,> Rachel nhỏ nhẹ.

Tôi nhận thấy mình đang run lẩy bẩy.

Một đám Người chạy lẳng xẵng. Nhiều tên chạy trốn, nhiều tên chạy về phía chúng tôi và con gấu.

Tôi vẫn không thể ngưng run, dù đang cố hoàn hình nốt. Tuy vậy tôi vẫn nhận thấy đám Người đổ dồn về phía con gấu chứ không chạy đi.

Dĩ nhiên đó là tội Mượn xác-Người. Người bình thường chắc hẳn đã tìm đường tháo thân rồi. Chúng biết - hoặc chúng nghĩ chúng biết - con gấu đó là quân Andalite biến hình.

Hàng chục tên rời vị trí làm việc của mình, lăm lăm dao và cưa xích chạy ào tới chỗ chúng tôi.

<Chẳng việc gì phải nhẹ tay,> Rachel nhận xét. <Sẽ căng thẳng đây.>

Bạn ấy đưa hai tay trước ra tóm lấy hông cầu trượt và kéo. Thanh gỗ gãy cái rụp. Tôi vụt qua và chạy đi. Vừa lúc mắt cuống của tôi bắt đầu hoạt động. Tôi có thể nhìn ra sau và thấy cái đuôi tuyệt chiêu của mình.

Tôi là cũng loài thú ăn cỏ như những con vật được vỗ béo để đưa tới lò sát sinh này, nhưng tôi không phải là bò.

<Cẩn thận, tên kia cầm cưa xích!> Tobias hét.

Một tên Mượn xác-Người cầm cưa sắt dài ào về phía tôi. Cái cưa kêu lên.

Phục!

Giờ đến lượt tên Mượn xác-Người gào.

<Nó không còn cưa xích nữa,> tôi bảo.

CHƯƠNG 24

<Đi theo mình,> Rachel hô vang. <Mấy đứa kia đang lâm nguy. Mình tới để kéo thêm mấy bò đến giúp.>

<Nè, không cần hấp tấp,> Tobias vẫn còn tức giận. <Bồ đáng lẽ có thể chờ, ồ, khoảng một phần ngàn giây nữa!>

<Ê, mình đã nói mình xin lỗi rồi mà.>

<Đi đường nào?> Tobias hỏi.

<Góc xa đằng kia kìa,> Rachel chỉ. <Đi trước đi! Mình và Ax sẽ đuổi kịp liền.>

Tobias đã là điều hâu. Cậu ấy vỗ cánh, lạng lách qua rừng thú chết. Tôi và Rachel đi theo tuyến đường chậm hơn: xuyên qua đám Mượn xác-Người và dao rựa.

Chúng tôi cố không bao giờ giết một tên Mượn xác-Người nào. Và Con Người nữa, đặc biệt hơn nữa, từ khi đám bạn Người của tôi có một lòng yêu thương ủy mị nhất định với những người cùng loài với họ.

Vì vậy chúng tôi rất cẩn thận. Chúng tôi phải kiểm chế. Tôi cũng xài lưới dao đuôi của mình một cách cẩn trọng.

Nhưng như thế thật là khó. Tôi vừa mới bị một mẻ sợ khiếp vía, và phát bực vì cảm giác sợ hãi đó, giờ thấy mấy con Người đang hùng hổ đòi xẻ thịt mình, tôi tự nhiên muốn nổi xung thiên lên.

Chúng tôi mở đường bằng qua lũ Mượn xác, khó nhọc vượt qua bầy thú chết treo lổn nhổn trên băng tải. Móng guốc của tôi trượt trên mớ nội tạng tuôn tràn.

Điều tôi trông thấy trên sàn nhà ngập máu phía bên kia là một trận địa khác.

Hoàng tử Jake trong lốt cọp. Cassie là sói và Marco là khỉ đột, thêm Tobias-diều hâu đang chao liệng điên cuồng tìm cách rút rửa, cầu xé.

Các bạn tôi đang bị một đội quân Mượn xác-Người bao vây. Tệ hơn, bầy Hork-Bajir đang được đổ vào trận chiến từ hai hướng.

Lung Hoàng tử Jake đấu lại cánh cửa đóng. Bạn ấy gầm vang, ngoác bành cái quai hàm hùng dũng. Nhưng tình thế thật bi thảm.

Họ đã bị bao vây. Bị dồn vào chân tường. Bị mắc bẫy.

Tôi và Rachel may ra chỉ lao vào phụ tiếp được một chút thôi. Rồi chúng tôi cũng sẽ rơi vào cùng cái bẫy ấy.

<Jake! Mở cánh cửa đằng sau anh đi!> Rachel hét.

<Không thể mở được. Phải cần thêm cơ bắp! Nhanh lên!>

Rachel quay cái đầu gấu xám to tướng về phía tôi, trong khi tay bạn ấy đẩy một tên Mượn xác-Người bắn vèo ra xa.

<Ax! Tất cả những gì chúng ta cần làm là vượt qua năm mươi tên Hork-Bajir, phá sập cánh cửa và tìm đường thoát khỏi địa ngục này.>

<Đúng vậy,> tôi đồng ý. <Bắt đầu nào.>

Rachel thụp xuống bò bằng bốn chân. Rachel ngửa cổ rống một tràng khàn đục rồi xông lên.

Người Andalite nào vốn chỉ quen với những loài thú sống yên bình nơi quê nhà sẽ không thể hiểu nổi gấu xám tấn công có nghĩa là gì. Thậm chí nhiều con Người cũng không thể tưởng tượng ra được đâu.

Gấu xám không mềm mại và uyển chuyển như một con mèo bụi. Chúng giống chó nhiều hơn. Chúng lúc nào cũng hùng hục. Nhìn dáng đi liêu xiêu lệch qua một bên của chúng, thoạt nhìn bạn cứ tưởng là nó ngập ngừng, không dứt khoát, sắp sửa ngừng lại đến nơi.

Nhưng một khi đã nhận ra nó to lớn như thế nào, bạn cũng bắt đầu nhận ra là nó rất nhanh. Đồng thời, bạn sẽ cảm thấy mình e uốt và yếu đuối gì đâu. Bạn sẽ nhận ra con gấu - quái vật xù xì, không thể chặn được kia - có thể giết bạn chỉ bằng một cú hích vai.

Tôi thấy tất cả những điều đó hiện trên gương mặt tui Mượn xác-Người, thấy vẻ bất cần của chúng chợt chuyển sang căng thẳng, lo lắng và khiếp đảm khi Rachel chồm lên.

Hhhrrroooarrrhh!

“Chạy!” Đám Mượn xác la rùm trời.

“Đứng im! Không được chạy!” Một tên tru lên. Hấn xông ra đứng chắn ngay trước mặt

Rachel. Được đầu chừng một đến một giây rưỡi.

Rồi hấn bỏ chạy. Khi Rachel vượt qua, nó đâm bạn ấy bằng một con dao, sượt qua lông - y như ai đó đập tàu Mái Vòm của người Andalite bằng một cành cây.

<Rachel! Hork-Bajir!> Tôi thét.

Hai tên Hork-Bajir xô vào bạn ấy, gươm ở tay chúng khua sáng loáng. Tôi quật đuôi qua trái, qua phải. Một tên Hork-Bajir đổ gục xuống. Tên kia lẩn chần, vừa đủ thời gian cho chúng tôi vượt qua.

Chúng tôi đã lọt vào vòng cổ thủ của các bạn mình.

<Nhân danh Đại tướng Custer, hãy để ta hân hoan chào đón mi lần cuối cùng,> Marco thét lên và móc nắm đấm khi đột vào bụng một chiến binh Hork-Bajir.

<Cửa này hả?> Rachel thét hỏi.

<Ừ. Em phá được không?> Hoàng tử Jake bảo.

Rachel đứng nhổng lên trên hai chân sau, cúi đầu xuống để né xác bò chết.

Rồi, bạn ấy xòe tay, tông hết trọng lượng cơ thể vào cánh cửa.

RẦM!

Cánh cửa không hề xê xích!

Chúng tôi đã bị kẹt. Đã bị số đông uy hiếp.

Tiếng reo hò chiến thắng bỗng nổi lên từ giữa bầy Mượn xác-Người và chiến binh Hork-Bajir. Một giọng truyền kinh tởm, quen thuộc vang lên.

<Tuyệt vời!> Visser Ba hoan hỉ. <Ngày tàn của bọn thảo khấu Andalite đã tới trong lò mổ này. Hãy bắt chúng! Hãy mổ bụng, moi tim chúng cho ta!>

CHƯƠNG 25

<Rachel! Tông nữa đi!>

RẦM!

Rachel lại xô uỳnh vào cánh cửa. Không có tác dụng.

Xoẹt!

Một cánh tay Hork-Bajir chém sượt qua ngực tôi. Không sâu lắm, cũng không đau, nhưng khiến tôi sợ hết hồn.

Mình mảy Cassie đầy máu đông. Marco chỉ còn sử dụng được có mỗi một cánh tay. Những bạn khác đều khập khiễng. Hoàng tử Jake bắn loạn tẩn công với tất cả sự hung dữ của lối hình cộc, nhưng bạn ấy thấm mệt rồi. Tobias khó nhọc lượn lơ trên khoảng không đầy xác thú trôi lều bều.

<Hãy! Có bảng điều khiển kìa!> Rachel thét.

Tôi quay một mắt cuống qua. Đúng rồi, một bàn phím nhỏ. Chắc chắn không phải là phát minh của Yeerk đầu - vì nó quá thô sơ, cổ lỗ. Dù sao thì phần lớn những người làm việc trong nhà máy thịt hộp này không phải là Yeerk.

<Ax!> Hoàng tử Jake gọi.

<Tôi sẽ thử,> tôi nói. Tôi lùi khỏi trận chiến, nhường chỗ của tôi cho Rachel.

Tôi vung lưỡi dao đuôi lên, chém nát lớp vỏ bọc bàn phím. Xong, tôi thò tay vặn hai sợi dây lại với nhau.

Cửa bật mở.

Chúng tôi ào qua cửa. Máu chảy, kiệt sức, lo sợ, đầy thương tích.

Rachel đóng cửa lại đằng sau chúng tôi. Tôi giật đứt tất cả những sợi dây nào sờ trúng được trên mặt bàn phím ở bên này cửa - một biện pháp không thanh lịch cho lắm, nhưng hữu hiệu.

<Chà, lẽ ra mình đã phải làm điều này từ trước cơ,> Marco lầm bầm.

Im lặng đột nhiên bao trùm lên tất cả. Chỉ còn mỗi tiếng búa bổ tắc nghẽn từ phía cửa bên kia vọng sang.

<Chúng sẽ qua nhanh thôi,> Tobias nhận định.

<Visser Ba sẽ rút tất cả bọn Mượn xác-Người vào đây,> Marco rì rầm. <Hắn sẽ kéo thêm quân trên quỹ đạo xuống nữa. Cả ngàn tên chứ ít đâu!>

Sau phút định thần, chúng tôi ngó quanh căn phòng mình vừa ừa vào.

Nó rất giống với căn phòng chứa những lồng tinh tinh ở phòng thí nghiệm thú. Cũng hàng dãy lồng xếp bên phải, bên trái; cũng sàn nhà và tường xi-măng lát gạch me trắng. Ánh sáng chói lói.

Chỉ có một điểm khác biệt: thay vì nhốt tinh tinh thì lại giam Người.

Khoảng hơn hai chục Người bị nhốt trong cũi. Họ tuyệt nhiên không động đậy, cũng không hề đưa mắt nhìn chúng tôi.

<Họ chết rồi à?> Rachel hỏi.

Tôi trả lời. <Không. Đó là sự bất động sinh học. Họ không thể thoát khỏi sự bất động sinh học để cử động như bình thường.>

<Cái gì thế này...> Cassie lăm bằm. Bạn ấy đứng lên hai chân sau, đặt hai chân trước áp vào thanh chắn và nhìn chăm chú vào một tấm bảng gắn bên hông chiếc lồng gần nhất. <Dự Án Vâng Lời,> bạn ấy đọc to lên. <Hiệu ứng thuốc.>

Bạn ấy bước qua chiếc lồng kế bên. <Dự Án Vâng Lời. Hiệu ứng thuốc.>

<Thuốc gì vậy?> Tobias thắc mắc.

<Không thấy nhắc tới. Chỉ thấy đề “Hợp chất 71”.>

Tôi phát hiện ra một dàn máy vi tính. Rõ ràng là thiết bị của Yeerk - rất hiện đại, theo đúng tiêu chuẩn Yeerk.

Nó được tích năng lượng, đang mở, không hề được bảo vệ. Có lẽ ai đó vừa mới sử dụng.

<Dự Án Vâng Lời,> tôi nói với máy tính. <Hãy định nghĩa.>

Nó trả lời rành rọt bằng giọng loài người. “Dự Án Vâng Lời là sáng kiến của Visser Ba - vị lãnh đạo lỗi lạc nhất, người dẹp yên lũ nổi loạn Taxxon, mối hiểm họa của các phi đoàn Andalite, nhà chinh phục Trái Đất.”

<Nghe ấn tượng nhỉ,> Rachel liếc nhìn những con Người bất động ở trong lồng.

“Dự Án Vâng Lời áp dụng những kỹ thuật gen nhằm tẩy xóa các thành phần điều khiển ý chí tự do trong não Người.”

<Cái gì?> Marco hỏi lại.

“Dự Án Vâng Lời đã kiểm nghiệm thành công Hợp chất 71 lên tinh tinh, một loài vật Trái Đất có mối liên hệ gần với Người. Một trăm phần trăm thí nghiệm đã mang lại kết quả mỹ mãn, nhờ vào trí thông minh tuyệt diệu của Visser Ba!”

<Chính xác là làm thế nào để lập chương trình cho một cái máy tính làm được cái trò như thế?> Tobias thắc mắc. Cậu ấy đang rũ rượi ngửi xả hơi trên nóc của một trong những chiếc lồng.

“Và thử nghiệm trên Người cũng cho thấy một trăm phần trăm có hiệu quả! Giai đoạn Ba đã sẵn sàng: cho hợp chất 71 lan truyền rộng rãi qua nguồn cung cấp thực phẩm của loài người. Và cuộc chinh phạt Trái Đất sẽ diễn ra thật nhanh chóng!”

Không ai hó hé câu nào.

Mãi sau Marco mới cất tiếng, phá vỡ sự im lặng. <Chúng nhét cái chất ma thuật đó vào những lon thịt hộp để gột sạch ý chí tự do của con Người ư?>

<Nó được sáng chế để khống chế những thành phần có nhiệm vụ điều hành ý chí tự do trong não Người,> tôi bảo.

<Điên hết chỗ nói!>

<Nếu thành công, bọn Yeerk sẽ dễ dàng tiêu diệt toàn thể loài người mà không cần phải đánh nhau,> Rachel góp lời.

<Hạ thấp con người xuống thành người máy,> Hoàng tử Jake nói.

<Đây là lý do chúng ta sẽ bị giết à? Bằng cái thứ này sao?> Cassie gắng hỏi.

<Cái gì, bộ nó không đủ nghiêm trọng với bồ sao?> Marco tức tối hỏi. <Ý mình là, việc biến loài người thành nô lệ chỉ trong vòng vài tuần lễ!>

Cassie cười lớn, vẻ thương hại nhiều hơn. <Nó sẽ chẳng có tác dụng đâu.>

<Máy nói một trăm phần trăm hiệu quả rồi mà,> Hoàng tử Jake bài bác.

<Đó là nói láo.> Cassie nói dứt khoát.

<Bồ không muốn đối mặt với thực tế hả?> Rachel gay gắt. <Xí! Bọn Yeerk có nền khoa học tiến bộ hơn loài người nhiều. Chúng có thể làm được lắm chứ!>

<Không đâu!> Cassie quả quyết. <Chúng không thể. Thôi nào, tội mình phải giải đông, hay là gì đó, với những người này. Tội mình cần phải phóng thích họ.>

<Bồ KHÔNG THỂ thả họ được,> Marco can rồi rít. <Bồ không thấy sao? Họ đã mất hết ý chí tự do rồi! Nếu được trả tự do, họ sẽ làm bất cứ điều gì bọn Yeerk sai bảo. Họ sẽ tấn công chúng ta!>

<Chúng ta KHÔNG ĐƯỢC nhốt Người trong cũi,> Cassie nổi xung thien.

<Họ không còn là Người nữa rồi,> Marco gầm gừ.

<Nghe mình nói đây,> Cassie bướng bỉnh. <Không ai, *không cái gì* có thể tẩy xóa được ý chí tự do. Ngay cả khi có tên Yeerk ở trong đầu thì ta vẫn có ý chí tự do mà. Dù mất ý chí để làm điều này điều nọ, nhưng vẫn còn ý chí để suy nghĩ, tin tưởng, hy vọng và yêu thương...>

<Cái này còn tệ hơn cả Yeerk nữa, Cassie.> Hoàng tử Jake tranh luận. <Nó ngấm vào sâu hơn. Một trăm phần trăm hiệu quả mà.>

<Tôi không có ý muốn xen ngang. Đây là một cuộc thảo luận rất thú vị,> tôi từ tốn nó. <Tuy nhiên, tôi nảy ra một câu hỏi.>

<Hỏi gì vậy?> Rachel thở dài.

<Nếu những con Người này không có ý chí tự do thì tại sao họ lại bị nhốt trong lồng? Chính xác, tại sao họ lại bị rơi vào trạng thái bất động sinh học?>

Chợt, có bóng gì chuyển động đột ngột. Ở cuối căn phòng, xuất hiện một gã Người nhỏ thó, già căng, mặt da nhân tạo trắng toét, tay cầm một khẩu tia Nghiệt.

“Đứng im! Không tao bắn...”

<Bắn,> Rachel nói nốt câu. <Đứng im! Không tao bắn.>

Tên Người gật đầu. “Đi-đi-đi-đi ra khỏi đây! Bọn mày không được phép ở nơi này!”

<Chúng tôi sẽ chẳng đi đâu hết.> Hoàng tử Jake điềm tĩnh nói. Rồi, bằng một động tác nhanh nhẹn và uyển chuyển đến nỗi tên Người không kịp né, Hoàng tử Jake phóng tới và hích khẩu tia Nghiệt ra khỏi tay hắn.

Khẩu súng nảy xuống gần một chiếc lồng.

Tên Người phản ứng thật lạ.

Hắn lăn ra khóc bù lu bù loa. Hắn nhào xuống chiếc ghế đặt trước dàn máy vi tính, ụp mặt vào lòng bàn tay và phát ra những tiếng nức nở.

“Hắn sẽ giết ta! Hắn sẽ giết ta! Chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

<”Hắn” là Visser Ba phải không?> Tôi hỏi.

“Dĩ nhiên rồi,” ông già đáp chua chát, “chứ còn ai vào đây nữa? Toàn bộ dự án này là ý tưởng của hắn mà.”

<Nhưng nó thành công rồi thì mắc gì mà hắn lại giết ông?> Rachel hỏi.

Ông già giơ tay lên chùi mắt, nói một hơi. “Thành công gì mà thành công. Ta đã giả mạo kết quả. Tất cả bọn ta đều không thể làm gì khác. Visser Ba liên tục đòi hỏi kết quả, kết quả và kết quả! Thế là ta đưa cho hắn kết quả. Đối trá! Chỉ là những lường gạt mà thôi.”

<Úy chà,> Marco thốt lên. <Hết xảy! Tặng ba điểm cho Cassie.>

<Lẽ ra mình nên đánh cược một ít tiền với mấy bồ,> Cassie rầu rầu nói.

“Ta đã định nói với hắn rồi. Ta muốn thú thật. Nhìn này, nó đâu có làm được. Mấy Người không hiểu đâu! Đâu thể có chuyện loài người mà không có ý chí tự do. Thật là... là... đồ ngu! Nhưng hắn không phải là nhà khoa học, lại càng không phải là nhà hiền triết. Không thể nào tách được loài nhạy cảm ra khỏi ý chí tự do. Họ chính là ý chí tự do. Yeerk, Hork-Bajir hay loài người đều là loài nhạy cảm và đều có ý chí tự do - như là vật có trọng lượng vậy đó. Nhưng Visser Ba không chịu nghe.”

<Đúng, tui tui đã nhận thấy điều đó,> Marco nói khô khốc. <Hắn chắc chắn không phải là người dễ mẫn rồi.>

<Còn lối nào khác ra khỏi đây không?> Hoàng tử Jake hỏi.

“Ta không thể giúp các ngươi. Hắn sẽ giết ta mất,” ông già nhí nhèo.

<Ông biết không, chúng tôi thật sự tội nghiệp cho ông, bị cái ông khờ khạo quá!> Cassie bảo. <Ông đi nốt con Người lại. Người Andalite chúng tôi không tán thành chuyện ấy đâu! Gia đình họ chắc hẳn đang khóc hết nước mắt...>

“Không, họ không có gia đình mà. Họ là những người lang thang ngoài phố. Ta không phải là đồ ngu. Ta biết cuối cùng ta cũng phải xử lý họ thôi.”

Cassie lao tới chen ngay cổ họng ông già, ấn móng vuốt hai chân trước vào vai ông và nhe hàm răng sói ra.

<Chúng tao không vứt bỏ những Người này,> Cassie phẫn nộ. <Chúng tao cần một lối thoát ra khỏi đây. Ngay bây giờ. Chúng tao sẽ không để mi lại cho Visser Ba mà sẽ đánh thức mấy Người kia rồi đem giao nộp mi cho họ.>

“Hãy để ta trốn với tụi bây,” người đàn ông nài nỉ. “Ta thà chết vì đói tia Kandrona còn hơn phải đối mặt với Visser Ba.”

RẦM! RẦM!

Bọn Yeerk đang thúc vật nặng vào cánh cửa bên ngoài.

<Chúng sắp khuân tia Nghiệt vào rồi,> Marco cảnh báo. <Không còn thời gian nữa đâu!>

<Chúng ta không thể để những Người này lại được,> Cassie nói.

<Đúng vậy,> Hoàng tử Jake nhất trí. <Ax, Rachel và mình sẽ chặn cửa. Cassie, bồ với Marco và Tobias lo vụ phóng thích cho mấy Người kia...>

RẦM! RẦM! RẦM!

Cánh cửa bắt đầu lung lay dữ dội.

Nhìn lại phía sau bằng mắt cuống, tôi thấy những Người trong lồng bắt đầu động đậy và chạy tán loạn trong lồng. Cassie đã tắt nút bất động sinh học.

“Thú vật! Gấu kia!” Một ông la.

“Ui da! Cái gì kia?” Một phụ nữ đáp, tay chỉ vào tôi.

RẦM! RẦM! RẦM!

<Tất cả mọi người hãy ra khỏi lồng. Chúng ta cùng tìm đường ra khỏi đây,> Hoàng tử Jake ra lệnh.

“Nói ai đó?” Một ông quạu quọ la.

<Chẳng nói ai cả,> Cassie cất giọng hòa nhã. <Đi hay ở là sự lựa chọn của các ông bà.>

“Hả? Cái chốn này thật kinh khủng. Tôi sẽ trở lại Đội Cứu Tế của nhà thờ,” một người đàn ông nói.

<Hừm,> Cassie nói. <Mình tin là người này đang sử dụng ý chí tự do đấy.>

<Bồ định hả hê vụ này suốt đời hả, phải không?> Marco hỏi bạn ấy.

<Phải. Mình sẽ vậy đó.>

<Này, làm sao chúng tôi ra khỏi đây được?> Hoàng tử Jake hỏi nhà khoa học Bị-mượn-xác.

“Theo ta.”

Chúng tôi tạo thành một đội quân quái dị. Cassie và tôi cùng với nhà khoa học đi trước. Hơn chục con Người lồi thối lệch thếch, nhưng là Người tự do, theo sau. Và đám bạn còn lại của tôi bọc hậu, tập trung và căng thẳng, sẵn sàng chiến đấu với lũ Yeerks, ngăn chúng ừa vào phòng.

<Tôi có một câu hỏi,> tôi hỏi nhà khoa học, <Về khoa học đơn thuần.>

“Andalite,” hắn nói mà không lộ vẻ căm ghét như lẽ thường. “Ít ra thì giống loài mi thật sự quan tâm đến khoa học.”

<Câu hỏi về những con tinh tinh. Ông nói Hợp chất 71 không hữu hiệu lên Người vì khoa học không thể tách ý chí tự do. Vậy chứ: nó có tác dụng lên tinh tinh hay không? Và chúng có phải là loài nhạy cảm không?>

“Tinh tinh á? Cũng chẳng có hiệu quả gì sất. Hoặc ý chí của chúng không bị ảnh hưởng, hoặc chúng chẳng có ý chí tự do để mà bị tác động... Nói chung là bọn ta không biết.”

<Nhưng tôi biết,> Cassie nói.

CHƯƠNG 27

“**T**rong bộ biên niên sử của những phi vụ giết gân thì đây là vụ khủng điên, vô lý nhất.” Marco nói oang oác, khi chúng tôi tụ lại ở quầy bán thức ăn trong khu thương xá, vào buổi chiều ngày hôm sau.

Nơi này bán ê hề đồ ăn thức uống. Tôi ở trong lốt Người, dĩ nhiên rồi. Có nghĩa là tôi có *miệng*. Tobias cũng là Người.

Chút nữa Rachel sẽ quay về từ hàng Người xếp rỗng rần kia, và tôi sẽ có một đĩa bánh quế thơm lừng.

“Vậy chứ tụi mình chuốc va vào thân vì cái gì? Vì một cơ sở vớ vẩn của Yeerk đã hoàn toàn thất bại à? Thà ở nhà nằm khểnh còn sướng hơn.” Marco vẫn huyền thuyên.

“Nhưng chúng ta đã thả cho mấy con tinh tinh được tự do,” Cassie nhắc, “và cả vài người

nữa, Marco. Vậy chưa được sao?”

Marco cười tươi nói. “Ồ, thôi mà, bồ biết bồ chỉ là một bà điên ôm cây, yêu thú hoàn toàn vô vọng thôi. Coi nào. Lúc này bồ đang mang dép da thuộc, đúng không? Thú nhận đi.”

Rachel quay lại, mang theo một khay thức ăn, trong đó có cả món bánh quế tuyệt hảo của tôi. Bạn ấy phân phát từng món cho các bạn.

Và cuối cùng... là bánh quế!

Tôi bắt đầu xơi ngon lành, chú ý cẩn thận không ăn cả giấy gói - tôi được biết rằng như thế là không đúng mực.

“Bánh mì *kẹp thịt* của bồ nè, Marco.” Rachel nói.

“Cái gì! Không thể tin nổi? Bánh mì *kẹp thịt* á?” Cassie trố mắt lên. “Sau khi Ax xém bị khoan não, sau khi chui vào cái lò mổ đó á?”

Marco há miệng rộng ngoác ra và cắn một miếng thật bự. Cậu ấy nhai nhồm nhẻm, mặc tất cả chúng tôi nhìn. Cái bánh kẹp có vẻ đầy mỡ với rất nhiều nước sốt vàng ngậy.

Rachel gõ gõ ngón tay lên mặt bàn và nhìn chòng chọc vào Marco với cảm xúc không thể nhận biết được. Cả Hoàng tử Jake cũng nhìn Marco.

“Ăn thêm nữa nha,” Rachel nói, đoạn đứng lên.

“Anh cũng ăn bánh kẹp,” Hoàng tử Jake bảo. “Nhiều rau nữa.”

“Ừmmmm...” Tôi nói, nhưng không thể nào phát ra lời tròn trịa vì mắc nhai bánh quế.

“Có nghĩa là thành ba suất nha,” Hoàng tử Jake nói.

HẾT TẬP 28

---

[1] Serie phim *Sát Nhân ma cà rồng* (NDBS)

[2] Nguyên văn: *Hot* - Trong Tiếng Anh, từ này có 2 nghĩa: *nóng bỏng (hấp dẫn)* và *nóng bức*. Ax hiểu theo nghĩa thứ 2 nên lý giải cho việc mặc ít quần áo (NDBS)

[3] Ý Ax muốn nhắc tới chương trình quảng cáo

[4] Ý Ax muốn bình luận về khả năng quy hoạch của Con người: Họ có xu hướng xây lên mấy con đường hay tòa nhà ở những vị trí nào đó rồi sau đó lại thấy không hợp lý nên đành làm đường ngầm để xuyên qua chúng. (NDBS)

[5] Tên 2 Bộ trưởng Ngoại vụ của Xô-viết và Đức đã ký kết hiệp ước *Ngừng gây hấn* giữa 2 phe Xô Viết và Đức Quốc xã năm 1939. (NDBS)

[6] Tên 1 nữ diễn viên điện ảnh và 1 nhạc công: Rachel muốn đùa bằng cách thay các nhân vật lịch sử thành các diễn viên và nhạc công (NDBS)

[7] Nguyên văn: *Burger* và *booger*. (NDBS)

[8] Nguyên văn: *diurnal*: chim ăn ngày, Marco cố tình nghe nhầm chơi chữ với *diarrhea*: bệnh tiêu chảy và đề xuất thuốc uống. Để phù hợp, chúng tôi tạm dùng 2 từ tương đối đồng âm: lòng vòng và đi lỏng. (NDBS)

[9] Nguyên văn: *Kaopectate*: Một loại thuốc điều trị đau bụng tiêu chảy. (NDBS)

[10] Dấu hiệu ngón tay giữa đưa ngược lên là 1 dấu hiệu thay thế tiếng chửi thề, (vì Marco lái ẩu) Ax không hiểu nên cho đó là dấu hiệu chào hỏi (NDBS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>